

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. VII-VIII. szám 2014. július-augusztus hónap

Rejte

Már nem emlékszem, annak idején ki nyomta kezembe Giovannino Guareschi Don Camillo című regényének filmes adaptációját. A Terence Hill főszereplésével forgatott film roppant népszerű lett a hittanórákon. A humorral gazdagon átszőtt történet egyik helyszíne a templommal „egybenőtt” paplak volt. Irigykedve mustrálgattam a filmbeli plébániát, ahol a „Legszentebbet” csak egy üvegablak választotta el „küldöncétől”. Ki gondolta volna, hogy ez az óhaj itt Nagyatádon végre teljesül.

Tavaly ősszel parókiánk a kolostor falai közé költözött. Elhelyezéséhez a templom falával szomszédos cellákat választottuk. A hálószoza közvetlenül a szentély mellé került. Élt bennünk a gyanú, hogy a sekrestye ajtaja fölötti „vakablaknak” hajdan fontos szerepe lehetett. Amikor a kolostor falát bontani kezdtük, ablakmélyedésre, majd pedig a szentélyre néző rácsos üvegablakra bukkantunk. A vágy, az óhaj végül is meghallgatásra talált. Már csak egy térdeplő kellett. Azóta is békés, csendes estéken, egy-egy fárasztó nap után itt rebegem el esti fohászomat.

Szokatlan talán, hogy egy pap ilyen mélységig betekintést enged „belső várkastélyába”, ám mindent összevetve úgy gondolom, időnként áldásos, ha fény derül arra, mi kavargó a lelkiatya szívében.

„Uram, ismét itt vagyok előtted. Későre jár. Eléd hozom a nap terheit, örömet. Rászédte Uram, panaszolom Jeremiással, de hozzá kell tennem a folytatást is: s én hagytam, hogy rászédj. Meghívásodra szabadon válaszoltam. Nem berzenkedem hát a terhek végett, csak erőt kérek a hordozásukhoz, a Te Erődöt.

Hálás vagyok a felolvasók lelkesedéséért. Azért, hogy sikerrel küzdik le gátlásaikat. A még vonakodókkal értesd meg, kérlek, nem szereplés amire kijelöltettek. A Te Igédet tolmácsolni kiváltság és persze rokasztó felelősség is.

Örömmel szemlélem a gyarapodó ministránsokat. Zajosak ugyan, szertelenek, de itt vannak velünk.

Milyen hálásak egy mosolyért, jó szóért... Az idősebbeknek adj belátást, bölcsességet, hogy türelemmel tudják terelgetni őket a fegyelmezett, példás oltárszolgálat felé.

Köszönöm Neked a most még kevéske segítő. Köszönöm, hogy igent mondtak a Hívásra és sejtik, érzik: mindig többet kapunk Tőled, mint amit szegényes magunkból adhatunk...

Köszönöm az Igére szomjas testvéreket, akik pissenés nélkül, áhítattal vesznek részt a szertartásokon, még ha egyik-másik hosszabbra nyúlik is.

Kérlek, nyugtasd meg a fiatallembert, akinek segélykiáltását félreértették és félremagyarázták. Add, hogy legyen kitartás benne mindaddig, amíg az igazság győzedelmeskedik. Apostolod, Szent Pál révén üzened, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik.

Könyörgök az elégedetlenségért, a folyvást háborgókért. Csillapítsd zaklatott lelküket. Vezesd el őket annak fölismerésére, hogy a változásban Isten eszközét lássák. Az Úr szólítja ki őket a megszokottból, a biztonságot adóból, mert másfajta ajándékot szán nekik, de összeszorított kezükbe nem adhatja. S néha e kin-

csékért bizony fáradozni kell...

... igen, igen érte is könyörgök. Hogy igazi békére leljen. Sok évtizedes sebeit gyógyulhassanak végre. Számára is erőt kérek. Erőt ahhoz, amire egy gyermekese soraival intesz bennünket: az elengedéshez nagyobb erő kell, mint a megfogáshoz. Ez az, amit mindnyájunknak tanulnunk kell. Egy egész életen át. Nekem is...

Elnehezült a szemem Uram. Már alig bírom tartani magam. Őrizz meg engem holnapi napodra. Ámen.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

FÁNKA

Sétálok anyámmal, otthon, vidéken. A Szent Terézia-templom előtt megáll.

- Nézd. Ott ül.
- Kicsoda?
- Nem ismered meg? A dajkád, a te első kisdajkád. Fánika.

Nem ismertem volna meg. De a név - ez a név - úgy dalol bennem, mint régi, elnémult csengettyű, melyet valahol a padláson, lomtárban megtaláltak, és rázni kezdenek.

Fánika. Fánika.

A templom pitvarában, ahová három süpedt, a hívők lépteitől, csókjaitól kivülgyelt vörösmárvány lépcső vezet, koldusok kuporognak, őskori elhagyatottságban, szakadt ködmönben, viharverten. Köztük egy asszony is - úgy ötven és hatvan között -, fekete kendőben. Az én dajkám, aki most koldul.

Anyám megindul velem a templompitvar felé. Amint közelébe érünk, s látjuk nem ráncos, mozdulatlan arcát, odasúgja:

- Vak.

Lehajol hozzá:

- Fánika, itt a fiam, Budapestről.

A koldusasszony tüstént megismeri ezt a hangot, a volt tekintetes asszony hangját. Emelgeti fejét. Rám tekint világtalan szemével. Szeme kék, ragyogó és tiszta, mintha látna vele.

- Dezsőke - mondja bágyadt meghatottsággal, a sötétség mélyéből, arcjáték nélkül.

Mozgékony ujjával motoz a levegőben, lenn, egészen lenn, a térdemnél, mintha egy öt-hatéves kisfiút keresne, hogy fejére tegye a kezét, és megsimogassa.

- Fánika - mondom, hogy hangommal tájékoztassam a térben és időben.

Egy lépést közeledem feléje. De csak botorkálok. Időbe telik, míg rábukkanok, mert ő nekem akkor nagy volt, magas, s ebben a kis, alacsony asszonyban nem tudom őt mindjárt fölfedezni.

Végre meglegeljük egymás kezét. Keskeny keze van, kéregtelen, finom, akár az enyém. A koldusok tétlen keze hasonlít az írókéhoz, akik csak írnak.

A két kéz ügyetlenkedve birkózni kezd egymással. Ő lefelé húzza kezemet, erőnek erejével meg akarja csókolni. Én, hogy ezt megakadályozzam, egyre magasabbra emelem kezemet, vele együtt az övét is. Már szinte arcomhoz ér ez a kéz. Van egy pillanat, amikor szeretnék ráborulni, és megcsókolni. De mindketten gyöngék vagyunk. Fánikának a teste gyöngé. Nekem pedig a lelkem gyöngé. Szégyellném, hogy én, aki már annyi rongy nőnek csókoltam kezét, megcsókoljam kezét az első nőnek, aki anyám után pólyált, ápolt és oltalmazott. Az ál-szemérem elhiteti velem, hogy ez színpadias volna, ízléstelen volna. Elengedem kezét.

Egymásra bámulunk mind a ketten, csodálkozva. De én se látok. Vak vagyok az izgalomtól.

- Hát haza tetszett jönni? - kezdi.

Úgy kérdezi ezt, mintha negyven éve, hogy nem találkoztunk, először járnék itthon, s egyenesen a világ végéről érkeznek ide, az őس kútforrásához, a célhoz.

- Haza - feleltem.

- Ó - sopánkodik -, ó, ó - s ezzel az egyetlen magánhangzóval, ezzel az egyetlen betűvel hiánytalanul fejezi ki, hogy mit érez ő, és mit érzek én, mindazt, ami történt vele és velem: az élet csodálatos, borzalmas zűrzavarát.

Ehhez nem is lehet semmit se hozzátenni. Akármilyen kisebbbíténé, ellapítaná. Mit válaszoljak? Nézem alázatos fejét, melyet még egyre ingat. "Ó, ó," - mint valami óriási költő, aki valami rövid versbe tömörít minden ámulatot, fájdalmat és emlékeztetést, valami furcsa és kezdetleges hangjátékban.

Fekete ruhája kopott, de nem rongyos. Öreg, nagy szemű olvasó hever ölében. Mellette bádogtálka, az alamizsna számára, üresen.

Előkotorászom erszényemet. Azt a kevés ércpénzt, mely benne van, odaöntöm a bádogtálkára. Egy pillanattig tétovázom, ne dobjam-e neki a bugyellárist is, de eszembe jut, hogy az erszény, még ha üres is, a pénzgűjtés jelképe, csak azoknak való, akiknek van mint tartogatniuk benne: koldusoknak gúny. Visszadugom zsebembe. Álldogálok, kicsit zavartan. Egyszerre - köszönés és búcsú nélkül - sarkon fordulok, otthagynom.

Sietek a templomtérre, szaladok. Esőköpenyemet ráncigálja a vad tavaszi szél.

Anyám sokára ér utol.

- Miért futottál el? - kérdezi, de nem vár rá feleletet, hiszen tudja, hogy miért futottam el. - Szegény - szól gyorsan.

- Szegény - visszhangozom.

Ballagunk hazafelé.

- Fánika, Fánika - mondja anyám. - Jó kislány volt. Szorgalmas, iparkodó kislány. Tizenhárom éves korában szegődött hozzám. Csantavérről került be a városba. Ő dajkált mindhármótokat. Téged, öcséd, húgod. Hat évig szolgált nálam. Az utolsó évben, nyáron, hazakéredzkedett aratásra. Összel nem jött vissza. Férjhez ment. Ura meghalt - úgy hallom -, a háborúban esett el. Aztán Fánika egyszerre csak ott ült a templom előtt, vakon.

Anyám tart szóval.

- Te nem emlékszel rá? - vallat.

- De - mondom -, emlékszem. Piros kendője volt. Egy délután fölemelt karjára, az ablakhoz vitt, s a ködös kertben a fenyvesek és kaktuszok között megmutatta a Bubust. Télen pedig, ha a szobába jött, mindig behozta magával a jó szagú hideget, a havat, a friss éjszakát, a kendőjén - tudod -, azon a horgolt piros kendőjén. Csillogott rajta a zúzmara, s a meleg szobában lassan vizes csöppekben olvadt szét. Erre emlékszem.

De másra is emlékszem.

Egyszer szüleim temetésre mentek, és Fánikára bíztak bennünket. Abba a kis asztalpadba telepedtünk mindnyájan, mely lenn egy állványkával két szemben levő padot fogott egybe s a padok között egy asztalkát. Fánika is belefért ide, mert vékonyka volt. Én melléje húzódtam. "Író"-t játszottunk, iskolát. Embereket rajzoltunk óriási fejjel, hegyes pocakkal, gyufaszál-lábakkal, s apám színes írónjával színeztük ki. Valósággal belevadultunk a játékba. Folyton firkáltunk, folyton szaggattuk-tépdeltük a papirosokat, mikor széthasítottuk, úgy sikítottak, hogy kacagtunk. Megrészegültünk az alkotás-

tól és a rombolástól. Köröttünk vastag rétegben csörögtek a papírok, mint ősszel az avar. De még mindig írtunk. Fánika vezette kezemet. Jólesett, hogy kezemen pihent az ő érdes, s mégis csiklandós keze. Ekkor éreztem először - még hatéves se voltam -, milyen csodálatos forróság áradhat egy másik kézből. Mihelyt levette kezét a kezemről, nyafogtam, utánakaptam, s karjára hajtottam fejemet. Így üldögéltem szoknyája mellé bújva, míg be nem sötétedett. Amikor pedig hirtelen fölkelt, rimánkodtam, hogy maradjon még, de ő nem maradt. Kiment a konyhába, behozta kávékat, meggyújtotta az olajlámpát. Színes rajzok, széttépett papírlapok, a délután megsemmisült örömei között hunyorogtam a lámpa fényében. Nem ittam meg a kávémat. Azt mondtam, fáj a fejem.

Sokat gondoltam erre azóta. De senkinek se meséltem el. Anyámnak se mesélem el.

Csak ezt kérdezem tőle, hogy beszéljek valamit, mert már megint sokáig hallgattam:

- Mondd, megvan még a mi asztalpadunk?

- Ja - szól anyám -, az a kis, barnára festett asztalpadotok, amelyekben annyit ültetek valaha? Nincs meg, fiam. Sokáig fönn állt a padláson. Még háború előtt is láttam. De egyszerre eltűnt. Lehet, hogy föltüzelték, amikor nem volt fánk. Vagy költözködés közben veszett el? Isten tudja.

Megyünk-megyünk, szótlanul.

Amikor befordulunk a jegenyesorba, anyám, aki mint jó gazdasszony, bizonyára bosszankodik emiatt, hangosan folytatta magánbeszédét, melyet addig némán szöhetett lelkében:

- Tudod, fiam, az ember hiába vigyáz, hiába zár mindent. Előbb-utóbb minden elkallódik.

1932

Kosztolányi Dezső

Keresztury Dezső

Valaki tenyerében

Sokszor nem tudtam, mi derül ki végre sok titok közül meglepetésül; valóság lesz a képzelet, vad csatazajra ébredek, harcban ész nélkül; belezuhantam, visz az ár, mihez, mert kell, okot talál, hogy fennmaradjon végül. A gyötrött test, mely elveti eszméletét: nem kell neki, mert csupa vér már; visszaájul, vagy kirepül a fénybe vagy alámerül,

sűrű, kövér sár nyeli; új törvény dobja ki, új áramokba hullani, hol más fény, más sötét jár. Kérdezhettem, hol is vagyok, mit is tegyek, mire a sok esély, hisz látni néhány lépésre ha tudok, sodrások, labirintusok szédületében bármi várhat, kő, iszap, parti rét, s rám veti háló-végzetét angyal, ördög, akárki. Sokszor éreztem: vége van, megölnek, elvesztem magam,

s mindig túléltem; sokszor éreztem: eltűnök, s a nap mind újra kisütött, valaki lenyúlt értem; mindig úr lett a vadakon valami nagyobb hatalom, s elfértem tenyerében

Igen, de hol van az Isten?

– Henri Boulad jezsuita atya előadása

A jezsuita atya július 17-i budapesti látogatására készülve a parbeszedhaza.hu nyomán közöljük Henri Boulad az örökké jelenvaló Istenről szóló előadásának részletét.

Ahogy az örökkévalóság csak az idő szívében található, úgy az Isten is! Isten örök, és túl van minden időbeli dimenzió. Közülünk sokan évmilliárdokkal mögénk és évmilliárdokkal elénk képzelik az Istent mint aki a világ kezdete előtt is örökké létezett, ezért a művészettörténet hosszú, fehér szakállal ábrázolja. Én azonban megkérdem, még meddig nőjön ez a szakáll az örökkévalóságban?

Szegény, öreg Atyaisten! A valóságban életet sugárzó gyermek vagy, Te vagy az, aki állandóan új, Te vagy az örök fiatalság, Te vagy az örökké pezsgő, friss életforrás. Isten van. „Az vagyok, aki van.” Jahve, ez volt az ő szűkszavú önkinyilatkoztatása Mózesnek. Ez az arab keresztények bibliafordításában másképp hangzik: „Itt vagyok” – és éppen ez az! Ő itt van, jelenidőben – ez az én jelenem, mindannyiunk jelenem, és nekünk ezt kell megélnünk, mert Isten a most-ban él. Ez az ember misztikus megtapasztalása: a jelennek minden megtapasztalása Isten megtapasztalása.

Vajon előbb egy másik világba kell-e kivándorolnunk, hogy Istennel találkozassunk? „Isten, hol is vagy tulajdonképpen?” ...Isten itt van. Nem Ő az, aki hiányzik, hanem mi nem vagyunk itt. Mi nem vagyunk jelen Istennel szemben. Nem vagyunk jelen magunkkal szemben sem, és nem vagyunk jelen felebarátaink számára sem. Nem vagyunk jelen az életpercben, amelyben pedig ott az egész teljesség és kegyelem. És benne van az Isten, hogy Őt megéljük.

Mégis azt szokták mondani, hogy egy napon majd színről színre meglátjuk Istent. Később, halálunk után. Én már ma látom őt, mert annak az arcát viseli, akire éppen ránézek. Ezer, sőt milliárdnyi arcban megtalálhatom őt. Már egyetlen ember sugárzásában vagy a föld egyetlen foltjának kisugárzásában is Isten szívét érezhetem. Ebben a teremben a sok száz arc mindegyike különbözik a másiktól, és van valami, amiben megváltozhatatlanul csak önmagához hasonlít: az egyediség. Teilhard de Chardin úgy írja körül mint nem érzékelhető jegyet, ami ott lebeg minden felett. Szép! És ez az, amiért valami egészen valóságosat érzek, valami megváltozhatatlant, ami ugyanakkor végtelenül különbözőképpen nyilatkozik meg. Ki tudná tehát az istenfogalmat emberi szavakba kényszeríteni, Lényét szemléltetni? A sok éltető arc, amelyet itt most magam előtt látok, hírt ad nekem Róla, az Élőről. Egészen közel hozza hozzám, és leírja Őt nekem – miközben természetesen tudom, hogy Ő mindezt végtelen mértékben felülmúlja.

Mindig ugyanez az üzenet: azért, hogy többet kapjak egy dologból, egy személyből vagy magából Istenből, nem arra kell törekednem, hogy tapasztalásaimat megsokszorozzam, hanem a jelen mélyébe kell behatolnom, a dolgok és a lények gyökeréig.

Nem mennyiségi, hanem minőségi fokozásról van tehát szó. Manapság azonban nem is csak a mennyiségi halmozás az elérendő cél, hanem az újdonság vadászása. Csak a legutolsó divat az, ami izgató és kellemes, csak az, amit a reklámok belénk szuggerálnak, miközben a tegnap még agyondicsért portékát félrelökik, mintha csakis az éppen most gyártott, a legeslegutolsó, a legújabb termék léteznék. Természetesen a gazdaságnak virágoznia kell. Mégis: túlzott naivitásunkkal megengedjük, hogy belevonjanak minket ebbe a játékba. Szemléletünk alapvetően hamis, mert illúziók kódosítják el.

A ténylegesen újat egészen más, magasabb síkon találjuk meg: mégpedig az anyagtalanban és az örökkévalóságban, az emberek szemében és szívében és saját bensőnkben, de egészen biztosan nem valamely élvezeti vagy divatcikk legfrissebb modelljében (diétás Coca Cola, mini-, maxi- vagy midiszknya...). Csak nem fogom hagyni, hogy kereskedők valami újdonságra beszéljenek rá a fecsegésükkel! Inkább saját magam akarok megpróbálni mindent, mert életem az, amely minden órában új. Minden reám virradó hajnal: a világ újrateremtése. Csodálatos dolog így megélni! A mai nap az igazi újdonság, és bennem van, új látásmódban, újjáéledt szívemben – a ma! Az új saját valómban mutatkozik meg.

És amikor azt olvasom az Ószövetségben, hogy „mindent újrateremték” (Iz 43,19), az Újszövetségben meg azt, hogy „akkor új eget láttam az új föld fölött” (Jel 21,1a), akkor itt nemcsak valami szép jövő zenéjét hallgatom, hanem az újat élem meg most, ebben a pillanatban. Zsoltárok is figyelmeztetnek erre: „Most van itt az üdvösség órája!” Igen, most van itt az Úr órája,

és rajtam múlik, hogy létem állandóan érzékeli-e ezt az újdonságot. Ha igen, akkor az evangéliumot, Jézus örömhírét élem. Pálnak a Korintusiakhoz írt 2. levelében is van egy érdekes mondat: „Ezért nem veszítjük el kedvünket, mert bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul.” (2Kor 4,16)

Személyes bensőnkben is kettős mozgás figyelhető meg, akár csak a világ belsejében. Teilhard de Chardin értette meg velünk, amikor kétféle energiáról beszélt, egy tangenciális és egy radiális energiáról. A tangenciális az entrópiába torkollik, azaz fölemészti önmagát. Ez a folyamatos energiavesztésnek a fizikából ismert jelensége, s az öregedés és a halál is ide tartozik. A radiális energia ezzel szemben állandó emelkedésben és növekedésben van. Ez a pszichikai-szellemi energia. Megint itt vagyunk a khronosznál és a kairosznál. A khronosz 60., 70., vagy 100. születésnapunk felé visz minket – aztán vége lesz. Az új ember azonban egészen más, ő a kairosz síkján él, ő a megélés mélységéből állandóan megújuló ember.

Ez a tapasztalás kiszakít a halál karmai közül. Azt eredményezi, amit én ellensornak nevezek. A halálhoz vezető öregedési folyamat és a világ entrópiájának egész folyamata a létezés normális sors tapasztalata. Mi így fogadjuk el a dolgokat, és azt hisszük, hogy meg kell adnunk magunkat. De nem! Mert létezik spirituális, létezik misztikus tapasztalás is mint ellensor! A megélt spiritualitás és misztika erősebbé tesz, mint amilyen erős a sorsom – kiemel belőle, és föléje helyez. Így menekülök el emberként a halál elől. Ha ezután a halál biológiai-fizikai jelensége ténylegesen bekövetkezik, akkorra én már régen végeztem vele; a halál fölé nőttem, és régóta beszállásoltam magam az örökkévalóság szívébe.

A tavaszi egyházközségi kirándulás margójára

Reggel az első gondolataim között volt, hogy ma feladatot fogok kapni Lóránt atyától: mivel megnézzük a Lúdas Matyit, biztos megszólít, hogy mondjak valamit a testvéreknek a műről meg Fazekasról, hiszen tanár vagyok, tőlem ez elvárható. Van 20 éve, hogy ezt tanítottam, úgyhogy a reggeli készülődés közepette, mint a vizsgálója miatt izguló diák, gyorsan utánaolvastam néhány fontos adatnak.

Nyugodt lélekkel, kicsit titkos büszkeséggel indultam tehát az útnak, mint akit most nem lehet megfogni! Erre Dombóváron azt mondta atya, hogy ugyan, beszéljek már egy kicsit Fekete Istvánról, miközben megnézzük a múzeumát. Isten óvó keze nemcsak titokban

tartotta, hogy "rossz tételt húztam", hanem egy eminens "diák", a múzeum gondozója, tartott - többünket szó szerint - kimerítő előadást (volt szó az íróról is). Hát igen, savanyú a szőlő (nekem)...

A kirándulásokhoz legjobb klímát a Bikali Élmenybirtok középkorra hajazó falai között már majdnem hőség váltotta fel. A szabadtéri, monumentális, látványos (lovakat, libákat, szamarat felvonultató) előadás (Lúdas Matyi) színészeinek humora, improvizáló képessége, az aktuális helyzetekre történő frappáns reagálása feledtette a tűző nap kellemetlenségeit. Galiba, a pösze, éneklő liba vitte el a pálmát, de Piri néne vagy az ispán-Döbrögi páros is sokszor adott okot a nevetésre.

Előadás után megrendelésre vagy imára érkezett a finom égi permet: a vártorony tetején különösen gyönyörű volt a horizont és frissítő a zápor. A fiam először ugrált örömeiben a nap folyamán: mit neki Lúdas Matyi - a májusi eső, az igen!

Mire a birtok városkáját, falucskáját bejártuk, ismét hétágra sütött a nap. Bikal eszencia vagy egyveleg: könyvkötés, írászat, lovaglás, bórdíszművesség, jelmez-kölcsonzés, fazekasság, kosárfonás, vadászsólyomröptetés megfér itt a gyöngyfüzéssel, tűzzománcsal, ólomkatona-festéssel is.

Jó volt a forgatag után bemenekülni kicsit a bikali templomba - nemcsak a test, hanem a lélek felfrissülése miatt is. Csoportunk szinte megtöltötte, a zene (orgonistánk és gitárosunk) és énekünk betöltötte a kis templomot. Az együttlétünk, közös imánk pedig feltöltötte lelkeinket.

A gyerekek - köszönet érte - jól bírták a napot (többnyire), pedig volt köztük, aki gipszelt lábbal sem maradt otthon. Remélem, nem bánta meg. Én nem. Várom a folytatást.

Fiumei Éva

Mi a hit?

Írta: T.G.

Az ember kétségbeesetten könyörög Istennek, hogy adjon meg valamit, amire ő nagyon vágyik, de valójában tetteiben és gondolataiban még nem kész sem elfogadni, sem megtartani, amit kér. Egyre kétségbeesettebben és megszállottabban könyörög, de továbbra sem kész még az „ajándéokra”.

Van, hogy az ember olyan régóta akar valamit, hogy már el sem hiszi, hogy valaha megkaphatja. Annyira hozzászokott, hogy hiába jut el odáig, hogy már majdnem átvegye, de a végén úgy sem jön össze, hogy már arról is leszokik, hogy akarja. Vagy, hogy észrevegye, hogy adott esetben lenne mit átvennie. És lehet, hogy Isten már megszeretné adni azt a valamit, de az ember miatt, annak saját hitetlensége miatt nem tudja megtenni.

Egy idézet jutott eszembe Louis Évely Taníts minket imádkozni c. könyvéből, amit csak szabadon tudok idézni:

Az ember zörget és zörget. Kétségbeesetten. Kiabálva. Már-már ugrásra készen várja, hogy nyíljon az ajtó, és csüggedten folytatja a kopogtatást, s mikor ez mégsem történik meg, végül csalódottan visszavonul. Az ajtó másik végén Isten van – írja Évely – aki már várja, hogy ajtót nyithasson, s elég lenne egy ujjbeggyel finoman betoltni kívülről az ajtót... De az mégis zárva marad. Embereink még nem kész fogadni azt, amire vágyik.

Egyszer egy falu lakói elhatározták, hogy esőért imádkoznak. Az ima napján mindenki kivonult a mezőre, de csak egy kisfiú volt, aki hozott esernyőt is. EZ A HIT.

Mikor az ajtó kinyílik, mit kezdünk vele? Elhisszük, hogy teljesülhetnek a vágyaink vagy megállunk és elfutunk, ezáltal saját magunkat zárva ki az ajándékozásból?

Forrás: Internet

Visszatekintés egy év távolába

Immár egy éve, hogy Lóránt atya az egyházunk plébánosa lett. Tudom, hogy nagyon elfoglalt, de megkérem, hogy válaszoljon pár kérdésemre, összefoglalva az eltelt egy év eseményeit.

Hogyan fogadták a hívek Lóránt atyát?

Nem teljesen ismeretlen helyre érkeztem. Az aug. 4-i szentmise inkább János atya búcsúmiséje volt, mint az én beiktatásom. Amúgy nálunk, katolikusoknál az úgynevezett beiktatás nem bevett szokás. Magam az egyszerűség embere vagyok, a külsőségeket amennyire lehet, mellőzni szoktam. Szeretettel jöttem, szeretettel fogadtak.

Már az elkövetkező napokban a kolostor előtt konténereket lehetett látni, ami a járókelőknek is feltűnt. Mindenki kíváncsian várta, hogy mi fog itt történni.

Mint ahogy a legutolsó mozifilmben hallottuk, néha rombolnunk kell ahhoz, hogy építsünk. Természetesen mielőtt Nagyatádra érkeztem, már körvonalazódott bennem, milyen irányban szeretném kormányozni egyházközségünk hajóját.

A falak, ajtók bontása, a fölösleges balasztok eltüntetése ehhez a tervhez igazodott. Mára a kolostor földszinti része kinyílt, átláthatóvá, átjárhatóvá, a közösség színterévé lett. Örömmel látom az ügyeket intéző, a programokra érkező, vagy épp csak kíváncsiskodó emberek poroszkálását. Semmi olyat nem szanáltunk, ami értékes, vagy a jövőben használható lett volna.

Azt látjuk, hogy Lóránt atya nem kímélve magát minden munkában aktívan részt vesz. A hívek részéről is tapasztalható ugyanez az aktivitás?

Nagyon örültem a kezdeti lelkesedésnek, ám az az érzésem, mintha a kezdő lendület kissé lanyhult volna. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy mégis akad jó néhány lelkes és áldozatkész testvér, aki a különféle szolgáltatásokat önzetlenül, Isten iránti szeretetből végzi. Előtte olyan egyházközség képe lebeg, ahol a szolgálattevők nem fizetség ellenében, hanem a „jót tenni jó” szellemében tevékenykednek.

Milyen beruházásokat sikerült megvalósítani és ezekhez az anyagi fedezet rendelkezésre állt-e?

Az eltelt egy esztendő alatt több beruházásra is sor került. Megújult a templom hangosítása, immáron számítógép vezérli az ének kivitelezését és gyarapodtunk egy lakályos ifjúsági teremmel is. A kolostor emeleti részén pedig elkészült a mindenkori plébános lakása. Végéhez közeledik a vezetékrendszerek cseréje és még a nyár folyamán szeretnénk vadonatújra cserélni a közösségi helyiségek nyílászáróit. A közösségi helyiségeket egy egyszerűen berendezett és praktikus teakonyha szolgálja ki. A fejlesztések nem mind önerőből történtek. Amikor ideérkeztem egy kiaknázatlan pályázati lehetőség várt. Ugyan a pályázati kiírás a templom homlokzatának javítására szólt, de egy huszáros vágással az ifjúsági terem kialakítására módosítottuk. Az

adományként kapott ruháknak is méltóbb helyet találtunk a folyosó szögleténél. Nem feledkezhetünk meg arról a példászerű összefogásról sem, amely a ferences emlékeknek készített méltó bemutatóhelyet a kórus előtti folyosórészben.

Ezen év alatt a régi kolostor belseje visszanyerte eredeti formáját, de a boltíves termekbe a mai kornak megfelelő eszközöket, gyerekek számára modern játékokat transzponált Lóránt atya. Életet teremtett ezzel a kolostor ódon falai közé.

Az építkezések, renoválások a szükséges rossz kategóriájába tartoznak. Nem fő csapásirány. De kell az életér, ahol a közösség otthonosan mozog, s ami idővel a második otthonává válhat. A közösség születésében elsőrendű szerepe van a liturgián kívüli találkozási alkalmaknak, így a felnőtt katekézisnek, a kirándulásoknak, a mozinak egyéb programoknak. Ezekkel erősödik, bővül a kapcsolati háló.

A sokrétű feladathoz igen elkelne a segítség. Bizonytalán bátran támaszkodhat János atyára, korábbi plébánosunkra.

A megérkezésem után rögvest leültünk János atyával, hogy megbeszéljük a továbbiakat. Ő akkor értésemre adta, hogy mit nem vállal a lelkipásztori szolgálatok közül. Ezek közé tartozott a filiákban való misézés. Úgy gondolom, ha hetente ellátogatok a 10-20 hívőt számláló környékbeli templomba, akkor a nyáj pásztoraként szeretnék odaállni a plébániatemplom népesebb közössége elé is. Való igaz, hogy kettőnk nexusa nem épp felhőtlen. Több konfliktusforrás volt az eltelt idő alatt. Úgy látom, nem kell minden földobott labdát elkapnom és belebocsátokni valami végeláthatatlan magyarázkodásba. Mindig igyekszem visszafogottan fogalmazni, hiszen felelős lelkipásztorként a hívek egységét kell szem előtt tartanom és munkálnom. „Az sem bolond, aki hallgat”- tartja a mondás.

Vajon egyöntetű támogatás övezi Lóránt atya munkáját a hívek részéről?

Nem várhatom, hogy mindenki jó tetszéssel fogadja a változásokat. Mindkét félnek óriási türelemre van szüksége: a híveknek arra, hogy lássák, nem ellenségként vagyok közöttük, aki bulldózerként rombol szét mindent a régiből, nekem pedig azért, hogy kiváram az idomulást, az alkalmazkodást az újhoz, a talán forradalmihoz. Persze az időnként felbukkanó rosszindulattal szemben védtelen vagyok, amikor messziről szaglik, hogy valaki a kákán is csomót akar keresni.

Örömmel tapasztaljuk, hogy az oltár körül szolgáló ministránsok létszáma megduplázódott. Minek köszönhető ez a pozitív változás?

Az egyházi törvénykönyv a pap elsődleges feladataként a hitoktatást jelöli meg. A katekézisre ezért is igyekszünk több figyelmet, energiát, időt és anyagiakat fordítani. Az eddigi hitoktatásnak javarészt ismeretközlő jellege volt. Manapság mindenki arról beszél, mennyire fontos lenne elmozdulni az élmény, a tapasztalás, a játékoság, a tanúságtétel irányába.

Ezzel nem tagadjuk a lexikális tudás fontosságát, hanem a talajt készítjük elő számára. Szándékunk fordulatossá, változatossá tenni a hittanórákat játékkal, énekeléssel, dramatizálással. És mert tudjuk, hogy ez még mind nem elég, ősszel és tavasszal vidám együttlétre, kirándulásra csalogatjuk a hittanosainkat. A ministránsok közössége kisebb család a nagy családon belül. Nekik is megvan a saját kalandozásuk, portyájuk. Szomorúan tapasztalom, hogy a korábbi idő oltárszolgái kipotyadoztak. Hallottam olyan felhangokat, hogy hirtelen sokan lettünk, ezek az újak zajosak, szeleburdiak, rakoncátlanok. Fájdalommal élem meg a különbségtételt, mert valahol az igazi reakció a további példamutatás, a segítség lenne. Nagy érvágás a közösség számára, hogy a közép-és felső iskolások is katapultáltak. Eltűnt a vezérlő tekintély. Azért dereng valami reménysugár: a bérmlőzökre készülőkől ütőképes kis csapat képe körvonalazódik.

A további terveiről szeretnénk hallani, hiszen tudjuk, hogy még sok bújik meg a tarsolyában.

A Mártírok úti volt paplakot sikerült pénzzé tennünk. Az érte kapott összegből muszáj rendeznünk Tarany adósságát. Ha a taranyi plébánia is eladásra kerül, akkor ez az összeg visszacsorog a kasszánkba. Szeptemberben megújítjuk a képviselőtestületet, hiszen a mostani testület mandátuma ebben az évben lejár. Az eddigi gyakorlattól eltérően a hívek bölcs belátására bízunk, kiket szeretnénk az egyházközségi testületben látni.

Örömmre szolgál, hogy ősztől beteglátogatói képzés indul nemcsak a karitás tagok számára, hanem mindazoknak, akik vállalják, hogy rendszeresen bejárnak a kórházba, erőt és vigasztalást visznek az ott gyógyulók számára. Természetesen folytatódik a felnőtt katekézis, a mozi délutánok sora. Havonta jelentkezünk az újsággal és már szervezés alatt az őszi, okt.23-i egyházközségi autóbusszos kirándulásunk is.

Sokakat furdal a kíváncsiság, hogy az autóbussz hogyan, és miként lett véve.

Az autóbusszt tavaly ősszel saját pénzből vásároltam, de az egyházközség nevére. A plébánia havonta törleszti felém a vételárat. Biztosításra sikerült jó konstrukciót találni, elhelyezésében pedig Polgármester Úr segédkezett. Fehér Vilám nevű buszunk eddig is több bevetéssel szolgált, sőt „civil részről is” igénybe veszik. Az utakat azért tudjuk olcsóbban bonyolítani, mert a sofőr ingyen van. Azt gondolom, hogy egy sokat mocorgó egyházközség számára dukál a saját járgány.

Bámulatos ez a nagy ambíció, de jut-e idő a pihenésre, kikapcsolódásra?

Ami a pihenés és a kikapcsolódás kérdését illeti, sosem voltam bőkezű magamhoz. Számosan kárpálnak mondván, a pap a pihenésével is a híveket szolgálja. Ez kétségtelen. A táborok után szeretnék visszavonulni 1-2 hétre, mert

ahogy múlik az idő, a fenti tétel igazát egyre inkább érzem. A nyugati határszélen töltött napok túrázással és olvasással telnek.

Nagy örömünkre szolgál a megalakult énekkar. Lelkes énekelésük, zenekari szereplésük a szentmisét még ünneplésebbé teszi.

Az ifjúsági énekkar valóban üde színfoltja közösségünknek. Óriási lelkesedéssel gyakorolnak a havi alkalmakra. Remélem, hogy ez az elán később is megmarad és új hangszerekkel bővül a zenekar. Elszomorít, amikor kritikus hangokat hallok, nem is igazán értem, miből forrászik ez a szeretetlenség. Miért ne lenne helyük nekik is a Nap alatt. Ők az egyház nagy mozaikképéhez a saját kockájukat adják. Jó lenne mindnyájunknak szert tenni arra a nyitottságra és bölcseségre, hogy az egyház nemcsak belőlünk áll, hanem mindazokból, akiknek a hagyományaink nem sokat jelentenek, komolyabb vallási előélettel nem rendelkeznek és az eddig használt nyelvezetet is idegenszerűnek találják. Bízom benne, hogy a Szentlélek munkálkodása gyümölcseként sikerül kiemelkednünk a tékozló fiú bátyjának acsarkodó, irigykedő, haragvó

attitűdjéből.

Köszönöm az interjút és sikeres táborozást, kellemes kikapcsolódást kívánok a magam és az egyházközség hívei nevében.

Köszönöm szépen.

Vida Zoltánné

FILM—AJÁNLÓ

Miről szól a film?

William Hundert a görög-római történelem professzora egy előkelő iskolában. Elveihez hű, szenvedélyes és nagyszerű tanár, aki generációk számára nyújtott az élethez elengedhetetlen tárgyi tudást és erkölcsi tartást. Ám egy napon váratlan ellenfelet kap a sorstól egy új diák személyében, aki egy helyi politikai potentát burokbán cseperedő csemetéje, és – tán épp ezért – a vérében van a lázadás. A konfliktus a szokásos, éves Julius Caesar versenyen csúcsosodik ki, amikor a három legjobb diák megmérkőzhet a babérkoszorúért, és eldől, ki lehet tagja a Császárok Klubjának. Ám ebben az évben Hundert kap olyan leckét az élettől, amely még negyed századdal később is kísérti...

Alternatív misz-sziós lehetőség?

A fogyasztói kultúra ellen való tiltakozásnak létezik egy nagyon érdekes fajtája egyes nyugati országokban – a shopdropping. Ez azt jelenti, hogy az aktivisták bizonyos dolgokat helyeznek el nagyobb áruházak termékei között a polcon, amelyek valamiféle üzenetet hordoznak. Ezeket a termékeket általában a meglepett „megtaláló” vásárlók haza is vihetik.

Az Egyesült Államokban egyre népszerűbb ez az „ideológiai szórakozás”, amely egyáltalán nem valamiféle most szárnyra kapott hóbort. Az első komolyabb összehangolt odalopásos akciót a Barbie Felszabadítási Csoport hajtotta végre még 1989-ben a gyerekjátékok által sújkolt szexizmus elleni tiltakozásul. (Megbábrálták a beszélő Barbie-kat :-)

A leghíresebb akciót az utóbbi időben a kaliforniai Packard Jennings hajtotta végre, miután hónapokon át dolgozott egy Anarchista G. I. Joe játék ka-

tona megalkotásán. Azóta San Franciscóban több játékboltban felbukkantak a figurák, amelyek éppen úgy néznek ki, mint az eredeti játékok. A becsomagolt bábuhoz kiegészítők is járnak: egy gázmaszk és két Molotov-koktél. Az akció célja a vásárlók ráébresztése a fogyasztói társadalom hibáira.

Az origó megkérdezte a Tesco és az Auchan áruházláncokat minderről, illetve egy vezető marketingcégnél is érdeklődött, de eddig hazánkban nem történt ilyen akció.

És amin elgondolkodtam: ez talán szélsőséges, de mindenképpen meglepő eszköz a figyelemfelkeltésre. Túl nagy az információs és médiazaj körülöttünk, a mai ember egyre nehezebben vesz észre bármit is. Mi lenne, ha elkezdenénk evangéliumi ajándékokat odalopni az áruházak polcaira, hogy felhívjuk az emberek figyelmét: nem csak a boltokban kapható fogyasztási cikkeket kell gyűjtögetniük, hanem vannak az ételnél, italnál, ruházatnál magasabb rendű, értékesebb „javak” is, amelyeken még csak vonalkód sincsen.

Nem is tudom, mit kellene odalopni, azt nem gondolom, hogy kis Bibli-

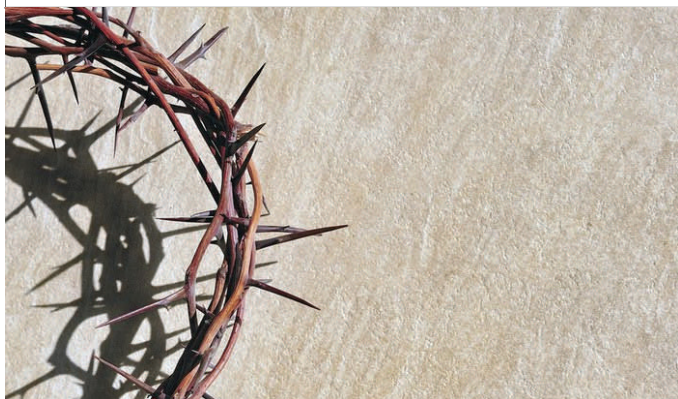
ákat – bár lehetne akár ezzel is próbálkozni. Cd-t, DVD-t, evangélizációs kockát, Jézus-bábut, valami érdekes, hasznos, jópofa, meglepő dolgot, amelynek van valamiféle evangéliumi üzenete is. Termékeket nem címkéznék át, mert az szerintem más emberek megtévesztése, és nem vagyok meggyőződve arról, hogy nem bűncselekmény – szóval megharagítani nem kéne senkit. De az embereknek okozhatnánk némi meglepetést olyan kis ajándékokkal, amiket otthagytunk nekik, hadd találják meg. Ha elviszik, ez a kis odalopós akciónk talán még eszközzé is lehet Isten kezében, hogy megszólítsa embereket.

Hm..., változó idők, változó módszerek. ideje alkalmazkodni :-). A traktátus már biztosan nem nyerő. Próbálkozzunk akkor másképp. De mit is lopjunk oda az embereknek...?

Tegyünk kis papír cetlit a kenyerekre a vonalkód mellé, amin az áll: „Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

Ez jónak tűnik...

Csak a múlt század traktátusait ne rakosgassuk ki sehova... (Internet)

Írta: David Thorp

Az imaséta a közbenjárás egyik módja

Bostonban az egyik évben 75 gyilkosság történt. A plébániáról ezért úgy döntöttünk, hogy elmegyünk minden helyszínre, ahol gyilkosságok történtek és imádkozunk azokért, akik meghaltak, azokért, akiket ez érintett és azért, aki a gyilkosságot elkövette. 75 helyszínre sétáltunk el.

A következő évben 30 gyilkosság volt. Nem biztos, hogy ez csak az ima hatására történt, de egészen biztos volt hatása az ott élőkre. Megéreztek Isten hatalmát. Az imaséta egészen biztosan közelebb visz bennünket az ott élők szükségleteihez.

Séta közben közelebb kerülsz a problémákhoz. Látod a gondokat az ott élők arcán. Imaséta közben meg lehet ismerni a szenvedélybetegeket az arcukról. Az Úr egyfajta nyomot – imprintet – hagy bennünk ezekről a szenvedő arcokról és a séta után is imádkozni fogunk ezekért az emberekért. Az Úr azt is megmutatja, hogy járjunk közbe ezekért az emberekért.

Álljunk meg séta közben és áldjuk meg a házakat, épületeket, az ott élőket és a benne dolgozókat. Álljunk meg a különböző egyházak imahelyei mellett, hogy az Úr áldja meg az embereket, hogy hűségesek tudjanak lenni a szövetséghez és a hithez. Imádkozzunk az egységért, hiszen minden egyházban vannak harcok belül.

Imasétát bármikor tehetünk, hárman-négyen is összeállhatunk és felkereshetjük a város legkülönbözőbb részeit. Ha gyalog kell mennünk valahová, imasétává nyilváníthatjuk ezt az utat is. Ha többen vagyunk és tudunk valamit egy épület lakóiról, megállhatunk egy pillanatra és megoszthatjuk a többiekkel, hogy miért kérünk áldást – lakik itt egy beteg, egy gyerekét egyedül nevelő, itt lakik egy magas beosztású városi tisztviselő, aki ezért és ezért felel, stb.

Ima és séta közben legyen nyitva a szemünk. Keresünk az embereket, kérjünk áldást rájuk, hogy gondjaik megoldódjanak. Ne csak a város megtéréséért imádkozzunk, hanem akiket látunk a buszmegállóban, a boltban, akikkel csak találkozunk.

Alkalmazhatunk „irányított imát”, saját magunk irányításával. „Jöjjön el a Te országod – ebben az utcában-házban” vagy mondhatjuk kiegészítésként azt is, hogy „Legyen meg a Te akaratom a 14. számú épületben is”.

Imádkozzál azokért a bűnösökért, akik ezen a buszon utaznak, mint te, akik abba az iskolába járnak, mint a te gyerekeid és akik ebben a kórházban vannak vagy dolgoznak.

A rózsafüzér titkai között is kérhetjük, hogy „Uram, küldjél egy angyalt ebbe a házba”. Imádkozzunk szomszédainkért, kérjünk áldást az alattunk és fölöttünk lakókért, nyilvánítsuk a területet az Úr országának.

Imádkozzunk minden nap úgy, hogy senki se tudjon róla itt a földön, csak a mennyben és az Úr válaszolni fog imánkra. Az Úr téged is kiválasztott erre a szolgálatra.

G y e r m e k o l d a l

NYÁRI, AKÁR STRANDON JÁTSZHATÓ JÁTÉK

Pacás

Időtartam: amíg a kedvünk tartja

Kor: 5 éves kortól, 8-30 játékos

Helyszín: szabadban, teremben

Fejlesztés: reakcióképesség, gyorsaság, labdakezelés

Játszani jó!

Játékosok választanak egy **pacát**, azaz fogót. A paca megáll középen és a hozzá legközelebb álló játékos feldobja a labdát, közben a többi játékos szerteszét szalad. A paca elkapja a feldobott labdát és megpróbál eltalálni valakit a széjjelfutó játékosok közül. Ha sikerül a dobás, az a játékos is paca lesz, akit eltalált. Ekkor az egyik játékos feldobja a labdát magasra, valamelyik paca megpróbálja elkapni. A másik paca közben futhat a többiekkel együtt. A pacák adogathatják egymásnak a labdát mindaddig, míg kedvező helyzetbe nem kerülnek ahhoz, hogy valakit kidobjanak. A játék addig folytatódik, míg mindenki paca nem lesz. A győztes az, akit utoljára találtak el.

A Talmud egy mondása

Keressétek meg
lógulás szerint
haladva!

Sen-	meg,	ze	
hely-	vol-	i-	mig
télj	kit	a	té-
tál	ben.	nem	ne

A túra indulója

*Valami véget ér, kezdődik más talán.
Látod, megyünk az élet sivatagán.
Gyere, mert lépni muszáj!*

*Refr: Szinte hallom, újra hallom,
szól a régóta vándorlók dala.
Minden délben, minden éjjel hallom,
hogyan zeng a dallama.*

*Néha sötétség vár, arcunkba fúj a szél.
De bátran megyünk, lábunk egyszerre lép
Istenünk eszközeként. - Refr.*

*Sokan megálltak már. Elég volt a beszéd.
Egész életünk itt a keresztre néz,
értjük már üzenetét. - Refr.*

*Aki sír, ne sirjon, Emeld a fáradtat!
Hiszen mindennap itt van, velünk marad.
Újra szóljon a dal! - Refr.*

Biciklitúra az Atád-várhoz

Június 3-án az egyházközség hittanosai közös biciklitúrán vettek részt.

Az út kerékpárral egészen az Atád-várig vezetett. Indulás előtt a templomnál mindenki felvette a bűneinek a kövét, amit egészen a célpontig kellett cipelnie.

Menet közben több megállóhely volt, ahol különböző feladatokat kellett a csapatoknak teljesíteniük. A "Csüggedés mocsara" megállóhelyénél a sasszeműek észrevették, hogy Lóránt atya biciklijé őrzés nélkül maradt ezért lezárták ☹, hogy el ne vigyék. Megérkezésünkkor finom ebéddel vártak minket, majd egy kis pihenés után indultunk hazafelé.

Tóth Tamás

Június 3-án kedden Reggel 8 órakor gyülekeztünk a templom előtt, itt osztotta ki az atya az instrukciókat és osztotta be a csapatokat, célunk a kiskorpadí földvár volt. Én a középiskolás csapatba tartoztam, akiknek igazából segíteni kellett a feladatok előkészítésében. Jó volt nézni a kisebbeket, ahogy a feladatokat teljesítik. Nekem a sítalpas menetelés tetszett legjobban.

Ebédre elértük célunkat a földvárat, ahol egy utolsó akadály várta a csapatokat a savas folyó, amin szőnyegekkkel kellett átkelniük a kisebbeknek. Közben srácokkal elhelyeztük a keresztet, melynek aljában elhelyezték a bűnöket jelképező köveket. Majd megebédeltünk, és lassan vissza-indultunk. Én nagyon élveztem ezt a napot, a sok programmal együtt.

Wirth Csaba

Kovács Viktor

Hívőnek lenni az információ korában?!

Akarsz-e törlésre kerülő program lenni, vagy kilépsz?

Egyszer egy nagyon tehetséges programozó formalizált egy modellt, amelynek segítségével leképezhető az emberihez nagyon hasonló öntudat és személyiség. Több hónapnyi kemény munkával saját számítógépén elkészítette azt a programot, amely a modell segítségével digitális személyeket képes generálni. Amikor elkészült a grandiózus software, lévén hogy a gépi kódra fordítás viszonylag hosszabb időt vehet igénybe (ezt a számítógép önállóan végzi), a programozó úgy döntött, hogy ezalatt elmegy a közeli boltba bevásárolni. 20-30 perc alatt megjárta az utat oda és vissza, és bár ez nekünk nem tűnik hosszú időnek, egy processzor ezalatt sokmilliárd műveletet képes elvégezni. Ennyi idő alatt a program „lefordult”, elkészítette a világ első valódi tudattal bíró digitális személyeit, azok elkezdtek felfedezni környezetüket, és rengeteg gondolat megszületett kis digitális elméjükben.

A programozó elképedve olvasta a következő párbeszédet, amely két digitális lény között zajlott:

- Megjegyezném, hogy mostanra felfedeztem az egész világot, amely körülvesz bennünket. Minden dolog, amit megtapasztalunk, teljes mértékben megmagyarázható az aritmetika törvényeivel, minden gondolatunk bináris műveletek sorozata, semmi másból nem állunk, mint egyesek és nullák hosszú sora. Ez a száraz valóság, semmi jele annak, hogy bármi is létezne a digitális világon kívül.

- Egyetértek veled abban, hogy a környezetünk megmagyarázható az aritmetika törvényeivel és nullákon és egyeseken végzett bináris műveletekkel, de szerintem ez nem ad magyarázatot arra, hogy miért létezik egyáltalán a digitális világ. Nem lehetséges, hogy valaki - nevezzük Embernek - szándékosan hozta létre ezt az egészet?

- Teljesen kizárt. Az egész merevlemezt végigvizsgáltam bitről bitre, több ízben. Sehol nem találtam semmi nyomát az „Embernek”. Mindenütt csak programok vannak, olyanok, mint mi.

- Na jó, de ha az Ember teremtette a merevlemez, akkor nyilvánvalóan nem található meg rajta, ő valószínűleg nem nullák és egyesek sorozata, mint mi, ő a digitális világon kívül létezik. Ő hozta létre a merevlemez és a processzort is.

- Most lebuktál! Látszik, hogy mennyire nem értesz a tudományokhoz. Nem érted a világ működését. Egy gondolkodó személy, mint a te Embered, nem teremthette a processzort. A processzor nélkül ugyanis nem lehet számításokat végezni, azaz gondolkodni! Továbbá egy digitális tároló szintén szükséges, ahonnan a változókat, a konstansokat és a műveletek címét kiolvashatjuk, de te nyilván azt gondold, ezeket is az Ember teremtette. Processzor és tároló nélkül viszont nem létezhet

gondolat, intelligens elme pedig még annyira sem. A processzor valószínűleg öröktől fogva létezik. Ez tény, ezen fölösleges filozofálni.

A fenti történet természetesen nem valóságos. Csupán demonstrációja annak, hogy a két világnézetet nem a racionalitás választja el egymástól. A valóságban a tudomány az öntudat leképezésének a közelében sem jár, annak ellenére sem, hogy minden technikai feltétel a rendelkezésünkre áll. A modern számítógépek tényleg képesek hihetetlen mennyiségű művelet elvégzésére pillanatok alatt, és nagyon magas absztrakciós szinten, szinte hétköznapi nyelven programozhatunk, kommunikálhatunk ezekkel a rendszerekkel. Egyetlen dolog hiányzik: valójában senki sem tudja, mi az az öntudat. Persze sokan próbálják bagatellizálni ezt a problémát, vitatni a tudat jelentőségét és komplexitását, azonban ha valaki tényleg sejtené e létfontosságú jelenség mibenlétét, az képes lenne leprogramozni azt. A feltételek adottak.

A tudat mibenléte és működése a mai napig rejtély a tudomány számára

Képzeljünk el egy tudóst, aki megrögzött híve a tudományos módszernek, de még életében nem hallott a tévéről és a tömegkommunikációról. Képzeljük el, hogy emberünk talál egy működő televíziót antennával, és az egyetlen fogható adón éppen Mr Beant sugározzák. A tudós nagyon kíváncsi lesz, hogyan került Mr Bean a dobozba, ezért elkezd tüzetesen megvizsgálni a készüléket. Sorra veszi az összes alkatrészt, majd amikor az egyik áramkört megpiszkálja, zárlatot idéz elő, aminek hatására a kép és a hang hirtelen nagy csattanással megszűnik. Ekkor a tudós elégedetten megállapítja: végre megtaláltam, ez volt a „Mr Bean alkatrész”, ez volt az adás forrása!

A fenti példához kísértetiesen hasonló empirikus módszerekkel neurológusok megállapították, hogy az agy mely részei felelősek a tudatért és a személyiségért. Ezeket az eredményeket évtizedeken keresztül tudományos tényként kezelték, azonban tavaly, 2012-ben érdekes dolog történt. Egy 57 éves férfi, aki azóta „patient R” (R beteg) néven került be a történelembe, egy vírusos megbetegedés következtében elveszítette agyának azon részeit, amelyeket eddig a tudatosságért felelős komponenseknek gondoltak. A neurológusok számára meglehetősen módton a férfi mégsem veszítette el személyiségét és öntudatát, habár az emlékezőképessége eléggé megromlott. Talán itt az ideje elgondolkodni: előfordulhat, hogy a személy nem egyenlő az aggyal?

Mi, hívők szerencsésebb helyzetben vagyunk mint a tudós, aki a tv alkatrészeiben keresi Mr Beant. Mi már hallottunk a távközlésről, mi ismerjük a lélek forrását.

„Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt” (1 Móz.1,27)

Mit jelenthet az, hogy Isten az ő képére teremtett minket? A fizikai megjelenést, azt hiszem, nyugodtan kizárhatjuk. Isten minden fizikai entitástól független. Olyan formát vesz fel, amelyet szeretne. Arról van szó talán, hogy az Úr „okos” és mi is okosak vagyunk? A mi okosságunk nyilván nem mérhető az Ővéhez, nem beszélve arról, hogy az állatok között is vannak nagyon okosak, némelyikük rendkívüli problémamegoldó képességekkel rendelkezik.

Hol végződne tehát az állati okosság és hol kezdődne az emberi? Erre kérdésre sok zoológus keresi rendületlenül a választ, de a teremtés szempontjából ezt az eshetőséget is kizárhatjuk. A megoldás szerintem Isten egyik legfontosabb attribútumában rejlik, ez pedig Teremtő mivolta! Bármilyen furcsán hangzik, mi is Istenhez hasonlóan az anyagi világ felett álló, egyedi, teremtő elmék vagyunk. Egy okos állat képes a külső ingerekre kifinomult, összetett választ adni, viszont sohasem teremt. Egy kisgyerek az építőkockából tornyot vagy házat épít a saját öröme, egy állat viszont nem tesz ilyet, még a legokosabbak sem. Ami ilyenkor valójában történik, az az, hogy a gyerek csökkenti a körülötte lévő világ rendezetlenségét/entrópiáját azáltal, hogy információt/rendet visz a rendszerbe. Ez csakis úgy lehetséges, ha a gyermek elméje a rendszer „felett” áll, ugyanis zárt rendszerben nem keletkezik új információ. Amikor a fecske fészket rak, vagy a méhek kaptárt építenek, nem hoznak létre új információt. Ezek a tevékenységek a génjeikben eleve kódolva, ezáltal determinálva léteznek. A Sixtus-kápolna freskója azonban nem volt kódolva Michelangelo génjeiben, és nem is a külső ingerekre adott determinált válaszlól van szó. A freskó mint információ az anyagi, materiális világon kívülről származik, egy lélektől. Ebben különbözik az ember az állattól: az állat nem képes csökkenteni az entrópiát, információt vinni a rendszerbe, mert ők csupán szerkesztői részei az anyagi világnak, és ez az, amiben mi viszont hasonlítunk Istenhez. Világokat tudunk teremteni az elménk által. Ez csodálatos ajándék és a művészetek minden nap ezt az ajándékot ünneplik. De nem kell regényeket írunk vagy freskókat készítenünk ahhoz, hogy kihasználjuk ezt az ajándékot. Aki összesöpri az udvart vagy tortát süt vagy megmetszi a sövényt, az szintén csökkenti a rendszer entrópiáját és információt visz az univerzumba. Ezek a dolgok is emberré tesznek bennünket.

A lélek materiális univerzum felett álló létezésének van egy felelősségteljes következménye is, ez pedig a szabad akarat. Mi nem csupán az ingerek és gének által determinált lények vagyunk, így felelősséget kell vállalnunk a döntéseinkért. A kísértés legyőzése sokszor pont a materiális/állati részünkön való felülemelkedés.

Az információ jelentheti a materializmus bukását

Évezredekken keresztül a lélek olyan valóságos volt az emberek számára, mint a halál. Evidens. Azonban a materializmus megjelenésével létezését sokan megkérdőjelezték vagy egyenesen tagadják. Egy „új” tényezővel viszont mindenkinek számolnia kell, aminek a realitása vitathatatlan: az információ.

Prof. John Lennox író matematikus és keresztény apológéta egy tudományos konferencia után a közös vacsora alkalmával a következőképpen mutatta meg materialista és egyben redukcionista kollégájának az információ különös természetét:

- Szóval Ön azt állítja, hogy a világon minden visszavezethető fizikai és kémiai folyamatokra, hogy az atomok, szubatomi részecskék és a köztük fennálló hatások mindenre magyarázatot adnak?

- Igen, pontosan ezt állítom.

- Nézze, itt van előttem az étlap. Az első sorban az áll: „sült

csirke”. Kérem, vezesse le nekem a papír és a tinta anyagából, molekuláik szerkezetéből és a köztük fennálló kölcsönhatásokból, hogy ezeknek kis fekete tintapacáknak (betűk) mi köze a szárnyas állathoz, amelyet el fogok fogyasztani.

Természetesen az anyagból lehetetlen levezetni a szemiotikai tartalmat. Az információ anyagtól független létezése megkérdőjelezhetetlen, innen azonban egyenes út vezet a lélekhez. Zárt rendszerben nem jöhet létre új információ, az emberi elme viszont képes új információt teremteni, ennél fogva bizonyított, hogy az elme egy aspektusa természetfeletti (a zárt rendszeren kívül helyezkedik el): ez az aspektus a lélek.

Az információ korában megtapasztalhatjuk a szavak teremtő erejét is. Akinek volt szerencséje megcsodálni egyik-másik modern számítógépes játékot működés közben, az könnyen beláthatja, hogy a programozók csupán szavak egymás után helyezésével világokat képesek létrehozni, olyanokat, amelyek első ránézésre hihetetlenül hasonlítanak a valós világra, amelyben élünk. Ezek a programozott realitások azonban nem a hosszú idő és a véletlenek determinált produktumai, hanem megfeszített intellektuális, kreatív, teremtő munka eredményei, emberi elmék termékei. Látva tehát, hogyan keletkeznek a programkódok, csodálatos felfedezés, hogy a digitális kódhoz kísértetiesen hasonló módon minden egyes élő sejt tartalmaz egy genetikai kódot. És valójában nem létezik olyan, hogy „egyszerű létforma”. A legapróbb baktériumban is megtalálható ugyanez a szofisztikált és zseniális programnyelv (DNS), és több százezer értelmes szó (kodon) egymásutánja írja le az információt, amely létezésüket lehetővé teszi.

Ha valaha létezett olyan időszak, amikor teljesen racionális dolog Istenben hinni, akkor az most van, az információ korában. Most, amikor a tudomány elkezdte felismerni a DNS-ben rejlő zseniális és innovatív megoldásokat, racionális dolog a programozót keresni.

A mi Programozónk nem ment le a boltba kenyérért. Egész mást tett, lekódolta Önmagát az anyagi világba és Isten országáról beszélt nekünk. Ez olyan, mintha az első történetben szereplő digitális lényeknek próbálnák elmagyarázni, milyen érzés a hűsítő nyári szellő a forróságban vagy milyen hallani egy kisgyerek kacagását. Valószínűleg nem értenék, sőt félreértelmeznék, ahogy mi is tesszük. De ennél fontosabb dolgot is tett Krisztus. Halálával csatornát nyitott az anyagi világ és a mennyek között. A döntés rajtunk áll: csupán programok leszünk a merevlemezen, amíg le nem törölnek, vagy kilépünk és megtapasztaljuk a programozónk, Isten országát...

Rákos Sándor : A sejt imája

lettem - nem tudom miből

vagyok - nem tudom kié

leszek - nem tudom mivé

te akit nem ismerek

add hogy töredék-másodperc-életem

önmagam csúcsain találjon

Sérült emberek boldogsága

Áldott, aki türelmesen
Meghallgatja nehézkes szavunkat,
Mert így rájövünk, hogy
Ha kitartóak vagyunk,
Meg tudjuk értetni magunkat.

Áldott, aki nem szégyell
Nyilvánosan mutatkozni velünk,
És nem törődik a ránk bámuló
Idegenekkel,
Mert társaságban
Mennyei megkönnyebbülés az
Életünk.

Áldott, aki soha sem siettet,
És ezerszer áldott, aki nem veszi ki a
Munkát kezünkől, hogy megcsinálja /
helyettünk,
Mert sokszor csak időre van szükségünk
Nem segítségre.

Áldott, aki mellettünk áll,
Amikor valami újba kezdünk,
Mert számára a hibáink eltörpülnek
Az eredményeink mellett.

Áldott, aki a segítségünket kéri,
Mert a legnagyobb szükségünk arra van,
Hogy szükség legyen ránk.

Áldott, aki mindezen cselekedeteivel
Bizonyítja számunkra,
Hogy nem sorvadt izomzatunk,
Nem a sérült idegrendszerünk tesz
Minket egyénivé,
Hanem énünk, melyet Isten adott,
És amelyből semmi gyöngeség
Nem von le semmit.

Áldottak mindazok, akik tudják,
Hogy én is ember vagyok,
És nem várják el tőlem, hogy szentként
Viselkedjem,
Csak azért, mert sérültem születtem.

Áldottak mindazok,
Akiakérés nélkül is megértenek minket
Áldottak mindazok, akik elfelejtik
Testem tökéletlenségét,
És csak a lelkemet látják.

Áldottak mindazok, akik teljes
Embernek látnak,
Egyedülnek és egésznek
És nem csak egy roncsnak,
A Teremtő tévedésének.

Áldottak mindazok, akik olyannak
Szeretnek,
Amilyen vagyok,
És nem gondolnak arra,
Hogy milyen lehettem volna.

És áldottak az én barátaim,
Akiiktől függök,
Mert ők az én életem tartalma
És öröme.

Az olajcsepp imája

Lecsöppentem, Uram,
a földre, elvesztettem helyemet
a rendben.
Hasznodra lehettem volna,
most veszélyes vagyok.
Elcsúszhatnak rajtam
az emberek.
Nem tudok pozitív célt látni
magam előtt.
Óvj a kétségbeeséstől!
Vegyem észre sokan kerültek
hozzám hasonló helyzetbe!
Kimúlt csepp-testvéreim
kérget vontak a gyár talajára.
Amíg várom kiszáradásomat,
kérem, ne okozzak bajt!
Maradjak ártatlan,
nyomorúságomban!
Amíg kis jót tudok tenni,
tegyem meg,
szívjam fel a porszemeket!
És amíg befejeződik
szegény életem, higgyem:
a nagy átalakulásban
értékes leszek.
Ha másként nem, a tűz által...

Forrás: Internet

LELKI ARATÁS

Fehér a táj, már érett a búza, javában tart az aratás.

Aratók nyomában dőlnek a rendek, arat a sok hívő lelki társ.

Tisztul a búza, hullik a konkolyélet sokféle próbáján,

táncol a búza, s táncol a konkolybánat, szenvedés rostáján.

Búza a csűrbe, konkoly a tűzre kerül, ha Isten szétválaszt.

Új élet fénye ragyog az éjbe, melyet kegyelme ránk áraszt.

A búza, búza; a konkoly, konkoly, mássá az soha nem válhat.

Így az is, ki nem született újjá, új földön soha nem járhat!

Pecznyik Pál

Csukás István

Ülj ide mellém

Ülj ide mellém s nézzük együtt az utat, mely hozzád vezetett.

Ne törődj most a kitérőkkel, én is úgy jöttem, ahogy lehetett.

Hol van már, aki kérdezett, és hol van már az a felelet, leolvasztotta a Nap

a hátamra fagyott teleket.

Zötyögött a szívem, de most szeretem az utat, mely hozzád vezetett.

Mácz István

Szíveket gyűjtök

Szeretem azt, aki gyűjt.

Naponta van öröme.

Megnézi gyűjteményét, gyarapítja, ápolja, gondozza, megmutatja barátainak.

Közben örül, hogy neki van az, amit szeret.

Tisztelem a bélyeggyűjtőket, a rovargyűjtőket és azokat, akik címkéket, képeslapokat, érméket gyűjtenek.

Bármit.

Te mit gyűjtesz?

Amit én gyűjtök, ahhoz nem kell pénz.

Amit gyűjtök, annak nincs ára, mégis mindennél többet ér.

Szíveket gyűjtök.

A szív jelkép. Az embert jelenti.

Úgy járom útjaimat, életem napjaimat, hogy szíveket keresek.

Talán bolondnak hinnének, ha tudnák, miért nézek kutatón mások szemébe.

Bolondnak hinnének, mint a görög bölcset, aki nappal lámpásával embert keresett a piacon.

Szíveket gyűjtök.

Nekem nem valami kell, hanem valaki.

Ember.

Ember, aki rám mosolyog; aki megért; aki tisztességes; aki hűséges; akiben szeretet él; aki örül, hogy észreveszik; akiben a tehetség egy szóra kinyílik; ember, aki egyszerűen érték, mert ember.

Ha van olyan nap, hogy nem talállok, az én hibám.

Nem néztem eléggé szét, nem néztem a látszat mögé, az előítéletek alá.

Szerencsétlensége az embernek, hogy a jót szégyelli.

Rejti, mint kagyló a gyöngyét.

Hát én feltöröm a kagylót figyelemmel, érdeklődéssel és a gyöngyhálászoknál boldogabb vagyok.

Mert az emberek között több az ember, aki méltó, hogy annak lássák, mint az, aki összetörte magában az emberséget.

Elfogult vagyok?

Téged nem ismerlek.

Embernek tartod magad.

Hányan vesznek észre? Hányan kérik a szíved?

Hányan látják, hogy jó vagy?

Szíveket gyűjtök.

Öröm arcukat. A szemük tüzére emlékszem. Ha azt felejttem, énjük bennem marad, amely belém égett egy pillanat alatt.

Nincsenek érmém, bélyegeim, címkéim, sem galambgyűjteményem.

Szíveket gyűjtök.

Szívem tele van.

Velük és az örömmel, amelyet csak ők adhatnak.

Nézd el nekem, hogy végig magamról írtam.

Eszelősen hiszem, hogy nincs nagyobb, fontosabb, mint az ember.

Embertelen korban élünk?

Ne hidd el.

Csak nézz önmagadba, nézz a mások belső világába s meglátod az Embert. Csak annyi időt fordíts embertársaidra, mint a gyűjtők gyűjteményeikre. Kincseid lesznek.

Nem olyan, mit pénzzel kifejezni lehet, nem valamik, hanem sok-sok szív benned, valakik, akiknek értéke semmivel ki nem fejezhető és mind személyes öröm életedben.

Zsácutcákból irányfények „Beszélgetőkönyv” Balás Béla püspökkel

A Kairosz Kiadó *Miért hiszek?* sorozatának új kötetében Lőrincz Sándor kérdezte a Kaposvári Egyházmegye főpásztorát gyökerekről, hitről, meghívásról, a jó papok isméről, politikáról, ünnepekről. Kiss Iván írása az egyházmegye honlapján olvasható.

„Isten nem volt skizofrén. Szerintem nem a püspöknek, hanem az Egyház, a vallás üzenetének kellene megnyilvánulni. Isten nem teremtett két világot. Karácsony nem árokásás volt, hogy szétválassza az eget és a földet, hanem éppen fordítva: Jézus a kettőt akarta összekötni. A püspököt én inkább amolyan magától értetődő szakembernek érzem, úgy mint a péket, a fogorvost, a tanárt vagy a patikust. Az a lényeg, hogy természetesen képviselje a természetfelettit, és ügyesen segítse papjait. Olykor-olykor úgy tűnik, a tudatlanság tudatos támadással találkozik, amikor a papot, a püspököt a tanításával együtt ki akarják nyomni a közéletből. Így azonban istenmentessé és ezáltal embertelenné válna a világ.”

Balás Béla kaposvári megyéspüspök gondolatai ezek a Kairosz Kiadó *Miért hiszek?* című sorozatának legújabb kötetéből. *Zsácutcákból irányfények* címmel Lőrincz Sándor faggatta a főpásztort gyökerekről, hitről, meghívásról, a Kaposvári Egyházmegye két évtizedéről, a jó papok isméről, politikáról és ünnepekről. A Beton atyaként ismert megyéspüspök sorra megjelenő kötetéről is szó esik a „beszélgetőkönyvben”.

„Az Úr kegyelme, hogy találkozásaink, beszélgetéseink, évődéseink alkalmával hiteles főpapot ismerhettem, érthettem és szerezhettem meg, s ugyan gyakran szemben úszva az árral, értetlenséggel vagy éppen tanító kritikával szembesülve, de legtöbbször örömmel övezve képviselhettük az Örömhírt – írja Lőrincz Sándor a kötet bevezetőjében, majd így folytatja: – A főpásztorról szóló tudósítások, riportok, portrék, arcképvázlatok, nyílt színi beszélgetések tucatjai révén az olvasókkal és a nézőkkel együtt magam is gazdagodtam, hiszen próbáltam gyorsan ráhangolódni különös lelki alkatára, s a tiszta szó közegében, az Ige üzenetével időről időre felfénylőtt mindaz, ami az emberi élet legfontosabbja. Isten hozzánk hajló jósága, bátorító jelenléte a mindennapokban, a Hozzá térés, az Elébe borulás nyughatatlan vágya – letelepedve a csönd küszöbére, és tetten érve a kegyelem „áramutéseit”. Így nyert értelmet a lét, a szolgálat, így érthettük meg: csak „szent örülettel” sza-

bad befogni bármibe, s akkor valóban megnyílik az ég. A langyosság, a távolságtartás, az elharapott szó, a százszor megdöntött, ám ki nem mondott kritika – ahogy ő fogalmaz –, sehova nem vezet, legfeljebb az értelmiség árulásához...

Akik ismerik Beton atyát, tudják róla, irtózik minden feltűnéstől. Beleőrülne, ha papi ruhában kellene üldögelnie a kaposvári sétálóutca egyik kávéházi teraszán, miközben mások futnak a gyerekük után vagy indulnak a hivatalba. Rejtőzködő volt egész élete, így nem látja értelmét annak, hogy változtasson rajta. Úgy van, mint a sportoló, aki a hegyek között egy edzőtáborban, újságíróktól elzárva készül, s remélhetőleg az elsők között fut be a célba. Azt vallja: rejtve többet tud használni, s úgys kötelező a liturgiákon, egy-egy falugyűlésen, iskolai műsorok kapcsán kiállni az emberek elé.

Mindeközben imában, szóban, tettekkel folyamatosan erősítette lélekben a híveket, s építette az egyházmegyét. Teljes lett a katolikus oktatás köre, több új templom épült, s még több régi megújult és a plébániaépületek is megszépültek. Sok helyen gazdag programokkal nyitnak a világ felé a plébániai közösségek, önkéntesek bevonásával működik a Karitás, a cigány-, a kórház-, s a börtönpasztoráció.

Balás püspök keze alól már a kezdetek óta igényes stílusban kerültek ki nemcsak idehaza, hanem messze földön is ismert paptoborzó levelei, így nem véletlen, hogy erdélyi, csángó fiatalokat is szentelt már. Az ifjú korosztály egyébként is közel áll hozzá; nem hegyi beszédet mond, csupán empátiával közelítve hozzájuk nyitja fel szemüket a keresztény értékekre.

A meglehetősen fiatal – mindössze huszonegy éves – Kaposvári Egyházmegye főpásztora ifjúkorát éli újra, amikor katolikus gimnazista diákok gyűrűjében, idehaza vagy Taizében, emmánueles, antióchiás vagy egy-egy bérálás előtti találkozáson beszél Istenről, szentségekről, tisztaságról, barátságról, szerelemről, hazáról, politikáról. Azt tanítja: az egyetlen, aki tönkre tudja tenni az Isten tervezte „tavaszt”, az a szabad akaratú ember. Sem a kozmikus sugarak, sem a frontátvonulások, sem a politikusok nem képesek erre. Egyetlen esélyünk a szép és teljes életre, ha elfogadjuk az Úr hívását.”

Magyar Kurír

Családi kuckó

A jó és a rossz ősi küzdelme egész életünket végigkíséri. A család a legrégebbi ősközösség, amelyből nemcsak az elemi lét fakad, hanem a szellemi-erkölcsi alapokat is meghatározza.

A gyermekkorban tapasztalt mesékben számukra is feldolgozható formákban jelenik meg az emberiség minden küzdelme és győzelme, szenvedése és öröme.

A mese olyan lelki táplálék, amely életre szóló nyomokat hagy a gyermekben. Dorner Márta gyermekpszichológust kérdeztük a mese jelentőségéről.

Miért van szükség mesére a gyermek megfelelő fej-

lődéséhez? Egyáltalán valóban szükség van-e rá?

A mese az érzelmi intelligencia és a kreativitás fejlesztésének legfontosabb eszköze. A mese, a fantázia, a dolgok elképzelése fejleszti a kreativitást, bővíti a szókincset, rengeteg erkölcsi fogalmat megmagyaráz a gyermeknek. Ha egy gyermek sok mesét ismer, akkor az olyan alapfogalmaknak, mint pl. az igazság, bátorság, becsület, jóval mélyebb lesz a jelentéstartalma. A mindennapi életből egy tágabb perspektívát biztosít. Másrészt a helyzetek megélésében és feldolgozásában is nagyon sokat segít. Azért is nagyon jó a mese, mert nagyon sok mindent meg tudnak tapasztalni általa. Elég szűk mezsgyén mozog az életünk, de különleges, fantasztikus, kalandos dolgokat élhetünk meg a mesék által, ugyanakkor biztonságot ad. Hiszen a fantáziánkban számtalan dolgot megélhetünk, de visszatérhetünk ahhoz a mindennapi biztonsághoz, amiben élünk. Természetesen hatnak rájuk a mesékben a rossz dolgok: a félelem, az agresszió. Ismertem például olyan kisgyermeket, aki azért nem tudta a Süsüt végignézni, mert nem akarta átélni, hogy milyen lehetett és mit tett Süsü apukája.

Amikor nagyon azonosulnak a mesefigurákkal, akkor teljes egészében beleélik magukat abba a helyzetbe, de ezek a beleélések a félelemmel való játékot is megengedik. Ahhoz, hogy a kisgyermek kipróbálja, milyen félni, nagyon jó terep a mese. Hiszen amint nem érzi jól magát, visszatér a valóságba, oda tud bújni anyához, és akkor máris megszűnik ez a félelem. A kisiskolás kor végére jut el odáig a gyermek, hogy következtetéssel is képes megérteni dolgokat, mindaddig csak tapasztalás révén. Nagyon sok dolognak a közvetítésében pedig az érzelmi azonosulás a meghatározó. A szabályok, tilalmak elfogadásában nem az számít, hogy megmagyarázzuk, hogy mit, miért nem szabad, hanem érzelmi azonosulás után fogad szót. Vagy velem azonosul érzelmileg, vagy én közvetítek érzelmeiket. Ezt az érzelmi azonosulást pedig kiválóan el tudják sajátítani a mesék világában.

Mindegy a mese módja? Számít, hogy vizuálisan vagy verbálisan érkezik?

Az élmények között nagy különbség van. Tudok olyan kisgyermekről, aki mondjuk a CD hallgatása közben állandóan félt. De amint áttértek arra, hogy anya mesél, az esti félelem és az éjszakai fölriadások meg is szűntek. Az olvasott meséknek egyik nehézsége, hogy - főleg amikor még a gyermek kicsi - azoknak a mondatstruktúrája túl hosszú és bonyolult, így azokat nehezebben tudja követni, nehezebben tudja a lényeget kiemelni. Van olyan időszak, amikor még ha könyvből is olvasunk, célszerű előtte egy kicsit vázlatosabban elmesélni a történetet, hogy a cselekmény tudja őt vinni, és ne kelljen azon gondolkodni, hogy mi az információ. Pl. abban, hogy „Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, de még az Üveghegyen is túl, volt egyszer egy királyfi”, csak a királyfi a lényeges elem, viszont egy ilyen hosszú mondat követéséhez kell már bizonyos érettség, ilyenkor akár le is egyszerűsíthetjük a meseszöveget. A vizuális meséknek ellenben már sokszor túl együgyű a szövege, hiszen ott sok mindent a vizualitással próbálnak megoldani. Azt még nagyobb hátrányának tartom, hogy a gyermek fantáziáját nagymértékben legátolja, ugyanakkor félelmetesebbé is teheti a mesét. Mert amíg a Jancsi és Juliskában a boszorkányt el tudom olyannak képzelni, amilyennek én akarom, és az, hogy az én fejemben milyen formát fog ölteni, nagyban függ a toleranciaszintemtől, hogy mennyire merem félelmetesnek elképzelni. Az elképzelt félelmetes boszorkány pedig ahány gyermek, annyiféle. A készen kapott filmek után egyrészt nem kell a fantáziát használni, másrészt ad egy sematikus figurát, ami vagy túl sok, vagy túl kevés, vagy túl félelmetes, ezért jobb az élő, verbális mesélés a gyermeknek.

Nemcsak napjainkban íródnak sokszor brutális, véres mesék, hiszen Andersen, vagy a Grimm testvérek meséiben gyakran erőszakos halált is halnak a szereplők. A gyermekek pedig boldogan tudnak kacagni, amikor elégetjük a kemencében a boszorkányt, vagy amikor agyonüti a hős az ellenségeit. Mit értenek meg ők ezekből a helyzetekből? Tudják-e, hogy ilyenkor pusztításról és megsemmisítésről van szó?

Olvasás közben mi is a jóval azonosulunk, így a gyermek is mindig a pozitív szereplővel azonosul a mesében. Ha pedig a boszorkány elég, az kicsit sem félelmetes vagy bűnös dolog, hiszen a jó győzött a gonosz fölött.

Helyes dolog a gyermeket nevelő célzattal ijesztgetni? Pl.: „ha nem leszel jó, odaadlak a vasorrú bábának”, vagy „ha nem mondasz igazat, téged is elvisz a csúnya bácsi és számrárrá változol”?

Nem tartom helyesnek. Ha gonosz alakokkal ijesztgetünk, éppen azt a részét tesszük a mesének bizonytalanná, hogy a gonosz nem a valóság, és azért nem kell tőle félni. Ha éppen az ellenkezőjét mondom, akkor a valóság és a fantázia közötti mezsgyét lépem át és teszem ingoványossá. Ezzel elbizonytalanítom a gyermeket, márpedig a kicsik az egyértelmű, biztos határokat szeretik, amelynek a keretén belül biztonságban érezhetik magukat.

Ez az értékrendjükre is hatással van?

Mindenféleképpen. Az értékrend kialakulásában is nagyon nagy szerepe van a mesének.

Miért fordulhat mégis elő manapság, hogy néhány kisgyermek a gonosz, rossz szereplőnek kezd el szurkolni?

Azért fordulhat elő, mert sikeresnek tüntetik föl őket. A gyermek nemcsak a jóval szeret azonosulni, hanem azzal is, aki jól jár. Ha pedig úgy tűnik számára, hogy a gonosz jól jár, akkor az ő alakja is vágyott lehet. Ehhez tudat alatt hozzájárulhatnak a felnőttek világából hallott töredékes információk, mert az a világ sem olyan egyértelműen, feketén-fehéren közvetíti a gyermekek felé, hogy mi a jó, mi a helytelen. Ha mondjuk a gyermek környezetében elfogadott az a hozzáállás, hogy bizonyos esetekben mást rászedeck, de én jól járok, akkor a mesék világában is az ehhez hasonló szereplőkkel fog szimpatizálni, függetlenül attól, hogy bizonyos erkölcsi kategóriákat átlépnek. De mondjuk a Tom és Jerryben sem tudjuk eldönteni, melyik a negatív szereplő, hiszen az egér gyakran erkölcsstelen módon jár túl a macska eszén.

Milyen megbeszélést igényel egy-egy történet, mese?

Az az egészséges, ha a gyermek jelzi a szülőnek, ha a történettel kapcsolatban kétségei támadnak. De érdemes olykor a szülőnek a lényeget összefoglalni, kiemelni, hogy „látod, látod, így jár, aki rosszat akar másoknak”, vagy „így jár, aki irigy”.

Hogyan segíthetünk egy gyermeknek feldolgozni azokat a meséket, amelyeknek nem vidám a tartalma, nem jó a vége? A kis hableány és a kis gyufaárús lány is pozitív hős, ám meghalnak a történet végén. Mikortól mutathatunk ilyen történeteket a gyermeknek?

Ez leginkább a gyermek teherbírásától függ. Ha meghal a főszereplő a végén, mindig könnyítsük azzal a helyzetet, hogy ez csak mese.

Miért ragaszkodnak a gyermekek egy-egy meséhez? Amikor a szöveget már fejből tudja, mégis minden nap repetitív módon, ugyanúgy, ugyanabban a formában szeretné hallani.

Mert szereti ugyanazt átélni. Annak a mesének, vagy annak a történetnek az élménye számára egy nagyon jó élmény, és azt szeretné minél többször megtapasztalni. A gyermek játékában is létezik egy gyakorló szakasz, amikor rakja a kockát, leborítja, megint rakja. Az élmény újbóli átélése is gyakorlásnak minősül számára. Ahogyan az is csak gyakorlás, amikor szeretnek félni, de biztonságban félni. Amikor a frusztráció türelését gyakorolja és tágtítja a mese segítségével.

Nagyon szokták szeretni a gyermekek a személyes meséket, amelyben a kisgyermek olyan tulajdonságúak és úgy néznek ki, ahogyan ők, illetve a mese alakulásában is tevékenyen részt vesznek.

Mert az nagyon sok lehetőséget ad. Van is olyan terápia, amikor egy gyermek nehezen megközelíthető, vagy beilleszkedési nehézségei vannak, akkor elkezdünk egy mesét, ami a kisgyermekről szól, de lehetővé teszi, hogy egy kicsit távolodjon az érzelmi hatásoktól, egy kicsit távolabbról tudja nézni. Amikor a családról beszélünk, akkor a gyermek is képessé válik arra, hogy egy kicsit messzebből szemlélje a dolgokat, és ha ennek voltak is negatív hatásai rá, az kevésbé lesz számára frusztráló. Ha a mesében Pistike mondjuk rossz volt, azt nem éli át a mese szemszögéből annyira rossznak. Föl lehet a meséket használni arra, hogy a történetek befolyásolásával neveljük a gyermeket. Mert lehet, hogy a valóságban kiöntötte a levest, de a mesében majd azt mondjuk, hogy mondjuk kiöntötte a levest, de gyorsan föltörölte, vagy valamilyen megoldást találunk és akkor nem lesz szorongáskeltő hatása. Megoldást tudunk neki adni. Ha a történetben a testvérével összeeszeszték, de aztán odament és bocsánatot kért, még ha a valóságban nem is történt meg, de legközelebb lehet, hogy megteszi. Ha a gyermeknek adunk beleszólási lehetőséget, akár egy vágyteljesítés is megjelenhet benne, ami szintén feszültségoldó hatású lehet. Esetleg segíthetünk a mese segítségével megfogalmazni az érzelmeit, mit gondol a körülötte zajló eseményekről. Az együttes élményt sem szabad lebecsülni. A gyermek ezekre mindig nagyon jó emlékekkel fog visszagondolni, mindig különleges marad az, ahogyan ezt a mesét közösen kitalálták.

Kell-e tiltani a gyermeket a modem meséktől? Valóban káros-e, ha mutánsok, robotok harcolnak egymással?

Függ attól, hogy konkrétan miről szól az a mese. Ha nagyon negatívak a szereplők és azokkal a gyermek azonosul, akkor bizony ez egy nagyon rossz hatású mese. Ami viszont komolyan nagyon káros és fenyegető lehet - az ifjúkori devianciában időnként megjelenik ez - hogy nem tudja a páciens elkülöníteni a mesét a valóságtól. A véletlenszerű öngyilkosságoknál is előfordul, hogy azt hiszi a beteg, ez visszafordítható. Mivel a fantáziában meg lehet azt tenni, hogy valakinek levágják a fejét, az visszánő, vagy szíven szúrják, majd spontán meggyógyul és folytathatja az életet. Ha a gyermek nem tudja jól elkülöníteni, hogy mi a valóság és mi a fantázia, az egy idő után nagyon veszélyes.

Meddig mesélünk a gyermeknek?

Ez szerintem nem életkor, hanem olvasási készség függvénye. Ha a gyermeknek az olvasástechnikája, az olvasáskészsége eljutott arra a szintre, hogy már nem okoz számára nehézséget maga az olvasás és már a tartalomra tud figyelni, akkor olvashat egyedül. Amíg nehézséget okoz, addig képtelen a cselekményre figyelni. Ezért van az, hogy az iskolában, amikor elkezdenek olvasni, elolvassa a mondatot, utána vissza kell mondani egyben az egészet, mert az ismétléskor tud majd csak a tartalomra figyelni. Illetve ha egy felnőtt olvas egy gyermeknek, a felolvasás módjával erősen tudja befolyásolni a mondatok érzelmi hatását. Kiemeli, játszik vele, ez természetesen élvezetesebb a gyermek számára. De én azt gondolom, az a normális, ha a felnőtt is élvezze ezeket az együtt töltött, nyugalmas perceket. A gyermekeink, unokáink nagyon gyorsan föl fognak nőni. Addig olvassunk nekik meséket, amíg megtehetjük.

Átvétel a Szív újságból

Egy férfi próbavadászatra vitte az új vadászkutyáját. Mindjárt lőtt is egy vadkacsát, ami beleesett a tóba. A kutya a vízben járva fölkapta a kacsát, s odavitte a gazdájához.

A férfi majd hanyatt vágódott megdöbbenésében.

Lőtt még egy kacsát. Megint, miközben ő a csodálkozástól a szemét dörögölte, a kutya a vízben járva odahozta a kacsát.

Nem mervén hinni a szemének, a férfi másnap elhívta a szomszédját. De ismét csak, ahányszor ő vagy a szomszédja lőtt egy madarat, a kutya a vízben járva hozta eléjük a zsákmányt, A férfi nem szólt egy szót sem. A szomszédja sem. Hanem amikor már nem bírta magát türtőztetni, a férfiből kitört:

- Észrevettél-e valami különlegeset ezen a kutyán?

A szomszéd elgondolkozva dörzsölte az állát.

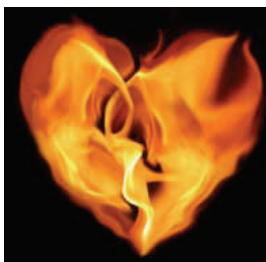
- Igen - szólt végül -, most hogy így mondd, igen. A nyavalyás nem tud úszni.

(Nem arról van szó, hogy az élet nem lenne tele csodával. Sokkal többről: az élet csodálatos, és aki megszűnik ezt magától értetődőnek venni, rögtön meg is látja.)

***

Turisták egy csoportja ül egy buszban, ami csodálatos tájakon halad, tavak és hegyek, zöldellő mezők és kék folyók közt. Csakhogy az ablakok redőnyeit lehúzták. Az utasoknak sejtelmük sincs, hogy mi van a buszon kívül. És az egész útjuk azzal telik, hogy azon civakodjanak, ki ülhesen a busz fő helyére, kit tapsoljanak meg, kire hallgassanak. És ez így megy egészen a végállomásig...

Anthony de Mello: A szeretet útja

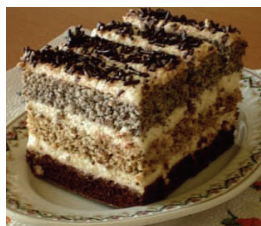

Csíkos sütemény

Hozzávalók az alaptésztához:

1 kis pohár tejföl
1 egész tojás
5 evőkanál kristálycukor
1 csapott kávéskanál szódabikarbóna
1 evőkanál liszt

Ezt háromszor készítjük...

Az első laphoz 3 evőkanál kakaót keverünk az alaptésztához. A második laphoz 5 evőkanál egész mákot keverünk alaptésztához. A harmadik laphoz 5 evőkanál darált diót keverünk alaptésztához. Az alaptésztához valókat habosra keverjük, majd a lisztet a szódabikarbónával keverve hozzáöntjük és alaposan elkeverjük. A lapokat külön-külön sütjük gáztepsiben.

Krém:

7 dl tejben megfőzünk 6 evőkanál búzadarát, kihűlésig keverjük. Habosra keverünk 25 dkg margarint, 20 dkg porcukorral, majd a kihűlt búzadarás krémmel összekeverjük és ezzel betöltjük a lapokat.

Elkészítési idő kb. 45 perc.

Jó étvágyait!

Figyeltelek, ahogy ma reggel felkeltél, és reméltem, hogy beszélni fogsz hozzám, még ha csak egy pillanatra is, de megkérdeznéd a véleményemet, vagy megköszönnéd azt a jót, ami tegnap történt veled.

De észrevettem nagyon elfoglalt voltál.

Egyszer egy ideig várnod kellett, 15 percig tétlenül üldögéltél.

Aztán láttam, beszélni akarsz velem, de te e helyett a telefonhoz rohantál, és felhívtad egy barátod, hogy megtárgyaljátok a legújabb pletykákat.

Egész nap türelmesen néztelek. Végző soron azt hittem, több dolgod volt annál, mintsem hogy szakítani tudtál volna rám egy kis időt.

Észrevettem, hogy ebéd előtt körülnéztél.

Talán kínosnak érezted, hogy hozzám szólj, ezért nem hajtottad meg fejed. Mikor három vagy négy asztallal odébb néztél, láttad, amint néhány barátod röviden beszél hozzám, mielőtt enni kezdett. Te nem tetted.

Rendben.

De még van idő, és remélem, hogy egyszer majd fogsz velem beszélni.

Hazamentél.

Úgy tűnt, sok dolgod van.

Miután néhányat elvégeztél, bekapcsoltad a tévét.

Te csak ültél, és gondolatok nélkül néztél a műsort.

Ismét türelmesen vártam, míg tévénézés közben megvacsoráztál, de most sem szoltál hozzám.

Lefekvéskor túl fáradtnak látszottál. Jó éjt kívántál a családnak, majd bezuhantál az ágyba és pillanatok alatt el is elaludtál.

Ez érthető, mert talán fel sem tudod fogni, hogy én mindig ott vagyok melletted. Türelmesebb vagyok, mint gondolnád.

Meg akarlak tanítani arra is, hogy légy türelmes másokkal.

Nagyon szeretlek téged, és minden nap várok egy fejbőlintásra, egy imára vagy a szíved hátaltelt részére.

Nagyon nehéz egyoldalúan beszélgetni. Nos, te ismét felkelsz és én újra vární, fogok rád a szeretetemmel. Remélem, ma szánsz rám egy kevés időt.

Legyen szép napod!

Barátod, Isten

A feddhetetlen ember egyenes úton jár

„Aki feddhetetlenül él, biztonságban él, de aki görbe úton jár, az kitudódik róla.” (Példabeszédek 10:9)

* A feddhetetlen ember becsületesen él, még akkor is, ha ebből hátránya származik, vagy ez jelentős nehézségeket okoz számára. Igazságosan küzd még akkor is, amikor a körülötte lévők már nem.

* A feddhetetlen ember figyel szavaira, nála az „igen” azt jelenti, hogy „igen”, a nem pedig azt jelenti, hogy „nem”.

* A feddhetetlen ember hiteles és egyenes jellemű, ugyanúgy viselkedik, bárki is van jelen. Általa „azt kapod, amit láatsz”.

* A feddhetetlen ember a magatartásában nyílt, őszinte. Nem titkolja el amit tesz, és nem mond mást, mint amit csinál. Az az ember „akiben az ÚR lelke van, abban nincs álnokság.” (Zsoltárok 32:2)

* A feddhetetlen ember a tényeket pártatlanul, részrehajlás nélkül magyarázza, nem olyan módon, hogy magát másoknál jobbnak láttassa. Tiszteletteljes, segítőkész, jóindulatú, nagylelkű mindenkihez.

* A feddhetetlen ember mosolyogva megy el a „második mérföldig” is. Többet tesz, mint amennyit elvárnak tőle.

* A feddhetetlen ember nem fél segítséget kérni. Nem fél attól, hogy teljesen Istenre bízta magát. Képes kezelni a nehéz helyzeteket is, mert tudja, hogy ezekben Isten munkálkodik.

* A feddhetetlen ember arra összpontosít „ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, nemes és dicséretes” (Filippi 4:8) - mindig arra figyel, ami kiváló és dicséretre méltó.

Reményik Sándor

Öröktűz

Egy lángot adok, ápold, add tovább;
Csillaggal álmodik az éjszaka,
És lidércfénnyel álmodik a láb
És öröktűzzel álmodik a szívem.
Egy lángot adok, ápold, add tovább,
És gondozd híven.

Egy lángot adok, - én is kaptam azt
Messziről, mint egy mennyei vigaszt,
Egy lángot, amely forraszt s összefűz,
Én jártam Vesta ledőlt templomában,
Az örök-égő lángot ott találtam,
S a lelkem lett a fehér Vesta-szűz.

Földindulás volt, megindult a hegy,
És eltemette a kis templomot,
De a lángot nem bírta eltemetni,
Én égve leltem ott;
És hozzá imádkoztam s benne hittem
S mint a lovag a Szent Sírról a gyertyát.
Én égve hazavittem.
Azóta szívem mélyén ég, ragyog
A viharfújta, széllegette láng,
És el nem oltják semmi viharok.

Egy lángot adok, ápold, add tovább;
Csillaggal álmodik az éjszaka,
És lidércfénnyel álmodik a láb,
És öröktűzzel álmodik a szívem.
Egy lángot adok, ápold, add tovább
És gondozd híven...

PÜNKÖSD UTÁN

**Pünkösdig hallgattak. Vártak. Hallgattak.
Szívükben szunnyadt a húsvéti hír.
Nem mentek vele. Egy helyben maradtak.
Aztán pünkösöd lett, és ütött az óra.
Zendült a szó: Lélek volt és erő.
És háromezren állottak egyetlen prédikációra.
És egyház született. Ma is megmozdul ezer és ezer szív
hogyha a szó Lélektől ihletett.
Lélektelen mennyit beszéltünk már mi...
Tanuljunk csendben a Lélekre várni.**

Túrmezei Erzsébet

Júliusban is Szent-Gály Katával

1. Tihamér (Szent Vér Ünnepe)

Ne gyötörd magad,
ha az az emberség-köntös,
amit adnál az Úrnak,
tele van pecséttel
-- Ő az Isteni Bárány,
s a Bárány vére mindent betakar,
ha belemártod!

2. Sarlós Boldogasszony

A Magnificat sokat elmond az Istenszülő
belső életéről, de még többet az a tény,
hogy ő tanította imádkozni a Gyermekeket.

3. Tamás apostol

Természetes, hogy vannak nehézségeink
a hittel, de hogyan tisztulnánk ki másképp
pen az emberszabású gondolatokból?

4. Portugáliai Erzsébet

Szívből szeretni az átlagember is tud,
de szívből megbocsátani:
csak az átlagfeletti képes.

5. Zaccaria Antal

Az az út, mely Istenhez vezet,
hétköznapijainkon halad keresztül.

6. Goretti Mária

A tiszta ruhával önmagunkat becsüljük
meg elsősorban -- ugyanúgy a tiszta be-
széddel is.

7. Willibald

Ha nem érted Krisztus szavát, nézz ma-
gadba: hagyta-e, hogy a csend
megélesítse belső hallásodat?

8. Kilián

A közvélemény keresztény alakítása
olyan feladat, mely elsősorban a világi
hívekre tartozik.

9. Olaf

Ha szívünk hozzátapad a Föld javaihoz,
földhözragadt szegények vagyunk
-- még gazdagon is.

10. Felicitász

A patak igazodik lehetőségeihez,
és úgy keres utat magának --
nekünk is tudomásul kell vennünk
mindazt, ami sorsunkban változhatatlan,
és úgy kell haladnunk a Végtelen felé.

11. Benedek

Jézus azért áldott meg bennünket,
hogy áldássá legyünk mások számára.

12. Gualbertus János

A kereszténység nemcsak világnézet,
a kereszténység életforma is.

13. Henrik

A folyó sodrása által az alakatlan kő
gömbölyű kavicsá simul
-- az élet vége felé általában elviselhe-
tők leszünk --, de véletlenül sem a kövek-
ből, sem belőlünk
nem mintázódik meg Krisztus arca.

14. Lellisi Kamill

Úgy járj a földön, hogy Krisztus
benned akar közeledni az emberekhez
-- járj az ő irgalmával,
s előlegezd nekik a megbocsátást.

15. Bonaventura

Ha mást kisebbítesz az emberek előtt,
magad leszel kisebb az Isten szemé-
ben.

16. Kármelhegyi Boldogasszony

Ahogy növekszik körülöttünk a jövőért
való szorongás, úgy növekszik bennünk
a gyermeki bizalom Máriában: Ő jó, és jó
Anyja a Föld-
nek!

17. Elek

A csend: a böl-
csesség várószó-
bája.

18. Arnold

Lelkiéletünk célja, hogy kialakuljon raj-
tunk Krisztus hasonlósága, de ez a hason-
lóság éppen olyan egyéni lesz, mint aho-
gyan egyéni minden kép is, melyet külön-
böző művészek készítenek azonos témá-
ról.

19. Csilla

Ha rosszat nem tettél, még nem tanúskod-
tál Isten jóságáról, még csak üres papírlap
vagy, melyről hiányzik az írás.

20. Illés

Jól meghalni: éppen olyan nagy teljesít-
mény, mint jól megélni az életet.

21. Brindisi Lőrinc

A Szentlélek sugallatát
és a bennünk felmerülő gondolatot
csak azok tudják megkülönböztetni,
akik az ima csendjében
hallószívű emberré alakultak.

22. Mária Magdolna

Nincs, ami jobban hozzákötözne Jézusod-
hoz, mint a megbocsátott bűn.

23. Brigitta

A hála: talajigényes virág,
csak nemes szívben tud gyökeret ver-
ni.

24. Magyarországi boldog Kinga

Ha megkísértenek szükségtelen tanács-
adók,
hogy ne tartsd meg életed folytatását,
néped reményét és jövőjét:
légy bátor és hűséges keresztény,
mert a Sátán szolgálai és szolgálói el-
mennek,
te pedig magadra maradsz
a lelkiismeret békéjével
vagy örök mardosásával
-- aszerint, ahogyan gyermekedet
életre vagy halálra ítélted.

25. Jakab apostol, Kristóf

Isten: a Tenger, mi: a hozzá siető folyók
és vízerek -- de mi nem válunk benne
névtelenné!

26. Joakim és Anna

Az apró kívánságok teljesítése fárasztó,
de nincs semmi, amivel boldogabbá tud-
nánk tenni idős szeretteink életét.

27. Olga

Az imádság nemcsak magánügy, hanem
szolgálat, amit Krisztus bízott ránk.

28. Ince

Az ért meg bennünket igazán,
aki bele tudja élni magát helyzetünkbe
-- ezért áll hozzánk oly közel Jézus Krisz-
tus, akiben az Isten
valósággal beleélte magát az emberi
sorsba.

29. Márta

Isten nem a hajszáért teremtetten az időt,
hanem hogy megtaláljuk Őt benne.

30. Aranyszavú Péter

Kevesen kapnak hivatást, hogy munkások
legyenek Isten világ méretű szőlőjében,
de egy "háztáji kert" mindannyiunk életé-
hez hozzátartozik.

31. Loyolai Ignác

A belső újjászületés
nincs korhatárhoz kötve!

Augusztusban is Szent-Gály Katával

1. Liguori Alfonz

Az a hullám, melyen megcsillan a Hold ezüstsínű fénye, vajon több-e azoknál, melyek belesimulnak a homályba? S vajon több vagyok-e másoknál, csak azért, mert valamim van, amit úgy kaptam?

2. Vercelli Özséb

Ha dicsekszel: biztos, hogy nem kapod meg Isten elismerését, sőt valószínűleg még másokét sem.

3. Lídia

A békeesség ösvénye mindig a mi küszöbünkönél kezdődik, s ha imádkozunk azokért, akikkel nem vagyunk rendben: megtettük rajta az első lépést.

4. Vianney János

Ha szívesen osztod meg a szomorúak szomorúságát, és szívesen teszed az örvendők örömét még nagyobbá, akkor megérted Krisztust, hogy miért tette magát Kenyérre.

5. Havas Boldogasszony

Mária: a jó Pásztor édesanyja, természetes, hogy a megkerült bárányokat különös oltalmába veszi.

6. Urunk Színeváltozása

A szivárvány: a fény és a víz találkozása, - a megtestesülés óta a mi szivárványunk az Úr, aki emberségében számunkra felfoghatóan megmutatja, "színekre bontja", hogy milyen az Isten.

7. Szixtus

Tervezd meg az eszményt, hogy milyen akarsz lenni, és mi az, ami neked meg is felelő, -- a szobrász is tudja, mit akar kihozni a kőből, sőt tekintetbe veszi az anyag adottságait is.

8. Domonkos

Aki hatást akar kelteni szavaival és úgy beszél Krisztusról, az akadályt állít a Lélek áradásának, mert saját magát állítja előtérbe.

9. Faber Péter

Úgy olvasd az újságot, úgy nézd a tv híreit, hogy megtaláld napi imaszándékodat, és meglásd: mit kell tenned, -- és mit kell másképpen tenned!

10. Lőrinc diakónus

Van valami a kezünkben, amivel befolyásolni tudjuk jövőendő Bíránk ítélkezését:

a felebaráti szeretet. Ez az egyetlen "megvesztegetés", amit Krisztus tanácsol és helyesel.

11. Klára

Krisztust annyira találod meg az Oltáriszentségben, amennyire hiszel benne, és annyira ismered meg Őt, amennyire tudod szeretni.

12. Anzelm

Az imádkozó emberek munkája láthatatlan, -- ők hasonlítanak a hajszálygökökhez, melyek éltetik a fákat.

13. Ince

Nem letagadni, hanem a vett kegyelmekért hálát adni, ez az igazságnak megfelelő, máriás magatartás.

14. Kolbe Maximilián

A hallgatagon viselt szenvedés hangos könyörgés a Földért.

15. Nagyboldogasszony ünnepe

Mária oly nagy, hogy neki a világ kevés, ő olyan virág, mely túlnövekszik cserepén, a Földön, -- mert ő egészen Istené, Isten mértéke szerint való. Szébb, mint a Hold, és fénylőbb, mint a Nap, és titokzatosabb, mint a csillagos éjszaka!

16. Rókus

Korunk nagy kísértése: látszatra élni, vagyis arra figyelni, hogy mit szólnak hozzá mások, és nem arra, hogy mit szól hozzá az Isten.

17. Jácint

Bízd szorongásaidat Istenre -- Ő olyan utakat is tud, melyek előttünk ismeretlenek.

18. Ilona

Minden szeretetben van valami érthetetlen, sőt ésszerűtlen is -- miért lenne Isten szeretete kivétel, mikor valamennyi belőle való?

19. Eudes János

Könnyű turbékolni a szentségház előtt, de mit teszel akkor, amikor Jézus azonosítja magát testvéreinkkel?

20. Szent István király

Az a nép, mely nem becsüli meg hagyományait, elveszti sajátos egyéniségét, és nem tudja az emberiség nagy egységéhez a különbözőség varázsát hozzáadni. A hazáért való könyörgést vegyük fel mindennapi kötelességeink közé.

21. X. Piusz

Az irgalom: olyan szeretete Istennek, amelyre mindig van jogcímünk.

22. Világ Királynője

A kegyelmet mindig Isten adja, de szívesen adja Mária kezén keresztül.

23. Limai Róza

Ha a kötelező ima fáraszt, nincs annak semmi jelentősége, de ha vonakodsz a magányos imától: valami nincs rendjén szívedben.

24. Bertalan apostol

A rossz, amit elkövetünk, senkinek sem árt annyira, mint saját magunknak.

25. Lajos

Krisztus a világ Világossága, de ennek a fénynek bennünk kell nyilvánvalóvá lennie.

26. Egbert

Szenvedés idején ne azt kérdezzük: hogyan engedhette meg Isten, hanem azt: mi célja volt vele.

27. Mónika

Sok tékozló fiúnk van, de van-e sok könyörgő Mónikánk?

28. Ágoston

Isten egész szívét kíván -- a társbérletet Ő is utálja.

29. Ker. János vértanúsága

Ami egyszer Isten törvénye ellen van, az akkor is bűn marad, ha megszokottá válik világunkban.

30. Ingeborg

A sértés elfeledése nincs hatalmunkban, csak a megbocsátása, -- de Krisztus nem is kíván többet.

31. Erika

Amikor azt hisszük, hogy nincs kiút az életünkben, gyakoroljuk az irgalmasság cselekedeteit. Isten nem fogja viszonzás nélkül hagyni!

BOGÁCSYOKKUS TÁBOR

- Bogácsi, mezőkövesdi strandok
- Chegway a Bükkalján
- Várostrom Sirokon
- Túra a Kaptár-kövekhez, Cserépvárhoz
- Tábornézetek, sok-sok játék mókamóka

- A kerettörté-
nethez kap-
csolódó
játékok

Jelentkezni elsős kortól
lehet

Résztvételi díj: 18.000 Ft
(az összeg csökkenthető)

**Kerettörténet:
Tolkien: A Gyű-
rűk Ura c. film**

Mikor lesz a tábor?

A lányoké : júl. 14-19.

A fiúké: júl. 21-26.

**Nem hittanosok is jöhetnek, vidéki barátod és
barátnőd is! Jelentkezni indulásig lehet!**

Kerékpártúra a Törökvárhoz

Hallottál már az „atádi várról”? Tudod-e hol van a „Török-vár”? Szüleim meséltek már róla, hogy nem messze a várostól van egy várrom. A többi gyerekhez hasonlóan én is szerettem volna megismerni városunk történelmének egy nagyon régi időszakát, így nagyon örültem, hogy Lóránt atya szervezésében - egy biciklitúra keretében-, mi hittanos gyerekek június 3-án útra kelhettünk, hogy felfedezzük a régmúlt idők emlékeit.

Reggel 8 órakor gyülekeztünk a katolikus templom előtt. Utunkat különböző nehézségű akadályok nehezítették, melyek sikeres leküzdése után tudtunk tovább haladni. Több órányi biciklizés után értük el célunkat. Az út hosszú volt, poros és nagyon fárasztó. A Törökvár három település hármashatárán fekszik, ezért elnevezése változó; hol Nagyatádkhoz, hol Nagykorpádhoz kötődik. Maga a vár maradványa a Szabási-Rinya nagy kanyarulatánál található jól védhető terepen. Többszörös árok- és sáncrendszer védte, amelynek maradványai ma is jól felismerhetők. A középkorban a Rinya három átkelőhelye közül a legforgalmasabbat ellenőrizte. A vár környékének nagyon szép természeti környezete még egy igazi különlegességet is kínált számunkra. A vár központi dombjából nő ki évszázadok titkának őrzője, az óriás nagykorpádi bükkfa. A törzs kerülete alapján (545 cm) országos második, Somogyországban az első helyezett.

Kis szusszanás után csapatokra oszlottunk és különböző játékos feladatokban mértük össze tudásunkat és ügyességünket.

Ebédre finom paprikás krumplit kaptunk. Az energiára nagyon is szükségünk volt, hiszen hazafelé az út valahogy nem lett rövidebb. Porosan és hihetetlen fáradtsággal, de mégis élményekben gazdagon értünk haza a kora délutáni órákban.

*Horváth Tamás
6.o.*

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520